

Csáth Géza

Napló
1912-1913

FELJEGYZÉSEK AZ 1912. ÉVI NYÁRRÓL

Rettenetes és nyomasztó gondolat, hogy nincs többé kedvem az íráshoz. Mióta az analyzissal behatóan foglalkozom, és minden ízében elemezem az öntudattalan lelki életemet, nincs többé szükség rá, hogy írjak. Pedig az analysis csak szenvedést hoz, keserű életismeretet és kiábrándulást. Az írás pedig gyönyört ad és kenyeret. Mégse! Nehezen megy, aggályokkal. A születő gondolatot mintegy csírájában megöli a kritika. A legbelső elintézetlen ügyeimet pedig nem tudom papírra tenni. Az az érzés gátol, hogy mások éppolyan tisztán olvasnak benne, mint én az írók írásaiban, én, a psychoanalitikus. - Mégis vaserővel kényszerítem magam, hogy írjak. Írnom kell. Ha nem is lesz számomra többé az írás életműködés soha, legalább legyen játék. Játszanom kell, ha nem is mulatok, mert ez ad csak esélyt rá, hogy valaha sok pénzt keressek.

Nos, az 1912-i nyár!

Dezsővel utaztunk. A fiú nagyon lesoványodva, sápadtan jött meg Újvidékről. Köhögött. Aggódtam. Rosszul aludt. Régi éjszakáink jutottak eszembe, amikor ő a patikárosság második évét tanulta (egy év előtt), s amikor én aludtam rosszul, s zavartam őt.

Szép, nyári reggel virradt ránk máj. 29-én, szerdán. Befejeztük a poggyász elrendezését, gyorsan megmosdottunk és fél óra múlva már újságokkal megrakodva reggeliztünk a Keleti pályaudvaron. Együttvéve talán volt még 300 koronánk, abból az 1500 koronából, amelyet a fürdői beruházásokra felvettem, már jó régen elment a többi.

Szeles, hűvös *tavaszi délben* érkezünk meg Stubnyára. A nagy étterem barátságtalanul festett, fáztunk, idegenek voltunk. Én aggódtam minden mozdulatomért, és módszert óhajtottam kiszelni, amelynek segítségével mindenkit a lehető legkönnyebben, legnagyobb mértékben a magam részére hódíthatok.

Újra nimolista voltam!

*

Ebben az állapotban nyomasztó, aggodalmi érzések üldöztek, amelyeket fölényes és mégis szerény viselkedéssel igyekeztem eltitkolni.

Rendesen délelőttöként a rendelőmben ültem, leveleket írtam, vagy a szoba rendezésével bajlódtam. Majd a fürdőhelyiségekbe néztem be. Rendszerint csak Dezsőt magát találtam ott, amint a fürdőszolga javában masszírozta, míg ő nyögött és nevetett a kezei alatt.

Ez a fürdőszolga volt az, aki először figyelmeztetett viselkedésével rá, hogy jó lesz vigyáznom magamra.

Mikor Budapestről leutaztam 2 napra vizitálni és a fürdőt megnézni, természetesen kedvesen bántam vele, barátságosan kezet nyújtottam neki, és kedélyesen charme-írozni igyekeztem. Most, amikor végleges letelepedésre érkeztem, már nevetve jött elém, de ő nyújtotta a kezét előre. Ilyen dolgok, amire azelőtt nem gondol az ember soha, most komoly elmélkedésre készítettek. Elvben mindig megvettem és lenéztem azt az embert, aki nem szellemi fölényével, hanem büszke, rátarti, gögös vagy tartózkodó viselkedésével akar respektust kelteni, és most magamnak is komolyan kellett róla gondolkodnom, hogy igénybe vegyem ezeket az ostoba konvencionális fogásokat, amelyekről mégis beláttam, hogy alkalmasak rá, hogy az emberek egymás közötti érintkezését szabályozzák.

Braunné is egész más hangon beszélt velem, mióta a fürdőhöz voltam kötve. A szerződés aláírása előtt mint a fürdő legelőkelőbb tisztviselőjét, az ő ellenőrzőjét és feljebbvalóját kezelte, most pedig mint egy üzletembert, aki eljött, hogy az ő nyakán, az ő fürdőjén élőködjen. Szemmel látható volt, hogy a lányait is befolyásolta ellenem. Nem volt szabad nekik velem szemben kedveseknek lenniük, hosszabb beszélgetésbe nem bocsátkoztak, vagy ha igen, olyan hangon, mint ahogy egy vidéki patikáros lánya a praxival, vagy az őrnagy lánya a kadéttal szokott. Ezért azután megszüntettem a velük való bajlódást. Nem adtam a sértettet, barátságosan köszöntöttem őket, és nem vettem észre, hogy azt ők nem fogadják oly módon, mint aminőt állásomnál fogva joggal elvárhattam.

...Mikor Dezső készen volt a kúrájával, úgy $\frac{1}{2}$ 12-re - rendszeren egy nagyot sétáltunk, ami eltartott $\frac{1}{2}$ 1-ig. Azután ebédeltünk. Ebéd után csevegtünk az asztaltársainkkal, egy állatorvossal és egy megyei számvevővel. Mind a kettő elbizakodott vidéki fiú, akik nagyon előkelőnek, finomnak érzik magukat. Különösen Vibritzky, a számvevő volt nagy véleményvel arberendezéséről, ruháiról és arról a hatásról, amelyet a nőkre tesz. Soha egy szót se beszélt erről, de világosan látszott rajta. Mind a kettőnek kutyája volt, azokat becézték, simogatták, etették ebéd alatt, és nem fogytak ki az állatok okos, tanult voltát bizonyító együgyű anekdoták elbeszéléséből. Nem sokáig bírtuk ki Dezsővel ezt a társaságot, és rendszeren $\frac{3}{4}$ óra múlva már a szobánkban voltunk, olvastunk, mosdottunk, csevegtünk. - Én ebben az időben mérsékelten éltem a mérgekkel. Átlag másnaponként du. 2-kor használtam 0,02-0,03 P-t, egyszerre dosírozva. Nem okozott harmonikus euphoriát, de szükség volt rá, egyrészt a nemi vágyak, másrészt a folytonos anyagi és erkölcsi aggodalmak leküzdésére. Joggal féltem tőle, hogy a saison nem fog beütni. Sehol nem láttam semmi jóindulatot, nem éreztem semmi melegséget, vonzalmat. Egyedül Záborszky Nándorban, a szolgabíróban vettem észre őszinte szimpátiát.

A június eleje igen lassan múlt. Megérkeztek a műszerek, a szekrény, az apparátusok. A rendelő teljesen készen állott. Az első napoktól kezdve volt dolgom. Eleinte a környéki falvak krónikus betegei kerestek föl. Miután volt időm, nagy körülményességgel vizsgáltam őket. Mindegyiknél alapos belső vizsgálatot, orr-, gége-, fülvizsgálatot végeztem. E két utóbbiban csak igen kevés gyakorlatom volt még. Mire az igazi fürdővendégek megérkeztek, már be voltam gyakorolva. A másik előnye ennek az volt, hogy a betegek mindenféle jó híreket vitték, és sok újabb pácienszt küldtek.

A harmadik napon egy özvegyasszony jelentkezett tbc-s intoxicációs panaszokkal. Ezt hamarosan JK-kezelés alá vettem, és sikerült őt szépen meghizlalni. Állapota meglepően javult, és áradó hálálkodással búcsúzott el tőlem. Ez volt az első siker. Jó ómennek tekintettem, hogy az első betegem mindjárt olyan betegségben szenved, amelynek gyógyítását ugyancsak kitanultam.

...Délutánonként $\frac{1}{2}$ 5-kor uzsonnáztunk. Utána nagy sétákat tettünk a szomszéd falvakig, zongoráztunk egy kicsit, vagy - nagy önmegtágadás árán - beszédbe elegyedtünk a Vitvizkyvel, Marovitzkyvel (egy zavaros fejű, tönkrement földesúrral), a tb. főszolgabíróval, kik állandóan ott lézengtek a parkban. Más alkalommal viziteket tettünk itt-ott. Még legszívesebben Jakobovicsal, az ottani szegény kis összetört, vasúti orvossal beszélgettem, vagy biliárdoztam. Ennek legalább a száraz, alantás humorán mulattam, és *élveztem* azt a fontoskodást, amellyel orvosi eseteit előadta.

Vacsora után nem sokáig szoktunk fennmaradni. 1-2 biliárdparti, és mentünk aludni. Az ágyban a Casanovát olvastuk fel egymásnak, a lányokról, Olgáról és Blankyról beszélgettünk, és elbeszéltük egymásnak a lányakkal végbevitt, szép, szerelmi affairjaink történetét.

Ez időben nehezen aludtunk. Különösen a P-mentes napokon bántottak engem is a szexuális vágyak. Olykor szinte fájdalmas tökéletességgel jelentek meg a képzeletemben nemrég múlt idők pásztorórái. Láttam Olgát, amint ingben ide és oda jár a szobámban, amint hajladozik a dereka, és apró lábainak húsa átsillan a vékony, fekete harisnyán.

Így történt azután, hogy hamarosan „feau de mieux”, a szállodai szobalányt, valami Teréz nevűt csábítottam el. Condommal néhányszor erősen meglőttem, mert igen szűk vaginája volt. Szüzességét Mahler szanat. orvos vette el 2 év előtt. Ez a 21 éves lány a maga sovány, sápadt testével nem volt csábító falat, de amint kitüzesedtek a buta, kék szemei a kéj hatása alatt, amint kipirult az arca, és hevesen ellenmozgásokba kezdett, ebben volt valami érdekes. Dezső is megpróbálta, hogy áldozzon vele, a fiúnak azonban a penise lekonyult, és bosszankodva hagyta abba az ostromot.

Engem természetesen Teréz sehogy se elégített ki, és hamarosan ráhatároztam magam, hogy Budapestre utazom. Betegem még csak 3-4 volt, azok közül állandó kezelést senki se kapott. Jún. 12-én reggel 7-kor tehát vonatra ültem. És du. 1 órakor hosszú, fárasztó, elalélásig unalmas utazás után végre ölelhettem Olgát. A Keleti pályaudvar füstös fekete reflexeiben először meglepően kövérnek és markánsul árnyékoltnak tetszett. De azután az ajkait annál édesebbnek találtam. Egész úton a nyílt utcán, a kocsiban a legmohóbban öleltem és csókoltam. Csókjai valóságos extasisba ejtettek. Istenem, ezek a csókok. Mit jelentettek számomra. Mennyi örömet, szenvedést, az összes komplexek izgalmait, amelyek egy disszonáns akkordban csendültek föl: házasság?... existencia? Jövő?... becsület?... karrier?... szerelem?... lemondás más nőkről?...

Lemondás! Úgy éreztem, hogy könnyen le tudok érte mondani az összes nőkről, akiket csak a sors még számomra tartogat. A Barcsa utca végén áthajtva egy kis vendéglőnél szálltunk le, hogy némi ételt vegyünk magunkhoz. Zsíros levest. Zsíros disznóhúst vagy effélét ettünk. Én teljesen étvágytalan voltam, és mégis el akartam vetni az evés gondját, hogy azután csak a szerelemnek élhessünk. Folyton őt néztem, csókoltam édes arcát, szemeit, nyakát, puha, tiszta szagú kezecskéit, és simogattam hátát, erősen lefűzött, szép, nagy combjait, bokáit a vékony, áttört harisnyán keresztül. Közben átszaladtam a szemben lévő Caféba, hogy hazatelefonálja a portásnak: vajon minden rendben van-e? Előző nap 0,014 P-t vettem magamhoz. Annak hatása már teljesen elmúlt, úgyhogy a gyenge és nem kízó P-éhség hatalmas harmonikus kéjvágyban olvadt fel. Czeizer, a portás arról értesített, hogy ágyamat felhúzták, szobámat kiszellőztették. Most már minden aggodalom, hogy a dolgok nem fognak simán menni, elmúlt, és 15 perc múlva már otthon voltunk. A kitörő boldogság és meglegedettség érzésével üdvözöltem a napfényben úszó, kedves szobát. Mindketten olyan gyorsan vetkőztünk, ahogy csak tudtunk. Azután egy Vaginol kúpot helyeztem az édes pinácskájába, és 5 perc letelte múltán kíméletlen, hatalmas kéjjel, kis batisztingét felemelve behatoltam a dús, fekete szőrök közt. Alig fél perc alatt elértük a boldogság netovábbját. Még ki se bontakoztunk az ezt követő elragadtatott csókok közül, már a második roham következett. Ezt csődör és kanca pozícióban, oldalt fekve végeztük. Édességben még felülmúlta az elsőt. Így feküdtünk, majdnem elalélva a boldogságtól egészen este $\frac{1}{2}$ 6-ig, csókolozva, ölelkezve, dicsérve és kölcsönös vallomásokkal árasztva el egymást, mialatt a lángok még kétszer csaptak fel. Olga tökéletes örömét csak az csökkentette, hogy az elhasznált 4 db Vaginol kúp irritálta drága kis kelyhét. Közben ozsonnáztunk, cigarettáztunk, és meztelenül a zongorához ültem, hogy Wagnerből és a pesti orfeumok repertoárjából az ily alkalmakkor használt zenedarabokat felelevenítsem. Wotan búcsúja, Paraguay, Palkó Pali stb.

Felöltözve a Kálvin térig kísértem Olgámat. Megegyeztünk, hogy nem megyek föl hozzájuk, nehogy a holnapi délelőtt örömeit kockáztassuk, s atyja kombinációinak utat nyissunk. Elbúcsúztunk, és én a trafikba mentem bevásárolni, parfümöt venni, mellyel a kedves lányt kívántam megajándékozni, „Chypre Coty”, továbbá a műszerésznél volt némely elintéznivalóm. A vörös répáról sem feledkeztem meg. Erre okvetlen szükségem volt a fürdön.

Miután így mindent rendbe hoztam, kellemes aléltásban, mint egy londoni gavallér, aki bejött a yorki grófságból, hogy Ágnesével egy gyönyörű délutánt töltsön el, kocsiztam haza a meleg vörös-fekete poros (ködös) nyári estében. Itthon már Gyula és Sándor vártak, és a háztetőn nagyszerű vacsorát csaptunk, vidám csevegésbe merülve. A jó barátok kedvessége, őszinte szimpátiája, odaadása és boldogságom miatti igaz örömük teljessé tette megelégedésemet, és a szép, csillagos ég alatt az enyhe estében, amely az algíri éjszakák képzetét keltette föl, az ifjúság, a szerelem, az egészség érzése töltötte meg a szívemet. Minden méreg nélkül, pompásan aludtam. Másnap együtt reggeliztünk. Kitűnő dojeunert rendeztem, és a gyönyörű, napsugaras reggelben a gyenge bágyadság is, amely a tegnapi ütközetek természetes következménye volt, külön öröm forrásává vált számomra.

¹/₂ 11 tájban megérkezett kis Olgám. Hamarosan levetkőztettem. Batisztingecskeje most is megragadó hatással volt reám, úgyhogy equinus pozícióban hamarosan egy áldozat következett. Ezután felöltöztem, és lementem az osztályra, hogy a professzort köszöntsem. Hosszabban elbeszélgettem vele, úgyhogy csak ³/₄ XII tájban kerültem újra drágám karjai közé. Ez alkalommal is óriási erectióm volt, de az ejaculatio, miután Sándor telefonálása (csengetés) megzavart bennünket - késett. Annál nagyobb öröme lehetett benne az édes lánynak, ki tyúkhelyzetben egész szerelmének, egész odaadásának, kedvességének legszebb bizonyítványát szolgáltatta. Ily módon 24 óra alatt 6-szor ürítettem ki az élvezetek kelyhét. Utána tökéletesen kielégítve, lassan felöltöztünk, Rebekka felterített, és megebédeltünk. Valami nagy étvágyunk nem volt - mert az élvezetek túlmentek azon a határon, hogy a többi functiókat ne zavarták volna -, de azért jólesett az étel. Kevés bort ittunk, és Olga közben rosszul lett. Egy Pantopon inj.-t vagy Dionin port adtam neki, és hamarosan jelentette, hogy jól van. Az idő ezalatt elborult, és mikor a pályaudvarra hajtottunk, már csepergett is egy kevéssé az eső. - Szegény kis Olgám szontyolodottan, könnyes szemekkel intett nekem búcsút. Én pedig bevonultam újságjaimmal egy coupet-ba, 0,02 P-t vettem magamhoz, és nyugodt olvasásba kezdtem.

Ily módon az utazás gyorsan telt el. Sokkal gyorsabban, mint a Pestre utazás. Egyébként azonban hetekig a hatása alatt álltam az isteni találkozásnak, és mindketten elragadtatott levelekben emlegettük az élvezett gyönyöröket.

Tizenegy napig ezután méreg nélkül meg tudtam akadályozni a nemi vágyak elhatalmasodását, akkor azonban egy reggel Olgára gondolva onaniát követtem el. (Az évben már a 4-iket.) Másnap tehát ismét Terézt kaptam le a 10 körméről, mert tisztában voltam vele, hogy Olga is inkább ebbe egyezne bele, mint hogy a rút onaniát - bár reá gondolva - üzzem. A kétértelmű csekélyek voltak, de mégis nyugalmat és jobb munkakedvet teremtettek.

Ekkorában történt egy napon, vasárnap, hogy szklenói bába leánya, Paula bejött rendelésemre. Már régebben kezeltem, de először történt, hogy egyedül keresett föl. Megvizsgáltam. Kacérul mosolygott rám. Rózsaszínű, kis kemény mellecskéi majd kiszúrták vastag parasztíngét. Emellett vastag, piros ajkai voltak, és kissé duzzadt héjú, tyúkszerű, zöldeskék szemei. Mikor a mezítelen, hófehér hátán hallgatóztam, azon vettem magam észre, hogy egyszerre csak megcsókoltam a hátát, majd a mellét, és végül a száját. Mohón átölelt, és viszonzta a csókjaimat. Aznap el voltam keseredve Olga ellen, valami kellemetlen, kicsinyes csínytet követett el ellenem levélben. Bántott, hogy ennyi fáradozás után még mindig nem sikerült őt

megtanítanom rá, hogy mit nem szabad mondani, mik azok a női fogások, amiket nálam mellőznie kellene. - Nem bántott hát a lelkiismeret. Jó 1-1 1/2 órát töltöttem el Paulával, ölelkezve, csókolózva. Közben meggyőződtem arról is, hogy a lány szűz, de csak egy gyenge támadást intéztem erénye ellen, s miután ellenállt, lemondtam róla, hogy nagyobb fortélyt és erőt alkalmazzak. Mint gyakran, most is bámultam rajta, hogy milyen expressz gyorsasággal rontható el egy nő és tehető asszonnyá, legalábbis lélekben.

Miután megelégteltem a mulatságot, és a rendelőóra ideje is közeledett, megparancsoltam a lánynak, hogy öltözzék fel. Szemei égtek, ajkai lihegtek, feje fájt, amikor kitámolygott a szobából, én pedig kiszellőztem.

Július első felében egypárszor még Terézt frequentáltam, de azután dolgaim szaporodásával mind kevesebb szükségét éreztem a nemi mulatságoknak. Lassanként szerencsésen leszoktam róluk. Egy napon azonban egy meglepő kisleány keltette föl a figyelmemet az Erzsébet szálló földszintes folyosóján. Úri ruhájú és kurvaarcú kislány, igen finom, gyengéd, csibeforma, rózsaszín arc, vastag, vérpiros ajkak és barnássárga macskaszemek. Egészben B. Mandyra hasonlító jelenség, kissé gyanús, de az első pillanatra vonzó. Bágyadtan és mélabúsan mosolygott. Az egész lányon a korai letörtség, de a hivatottság bélyege is volt látható. A nap folyamán többször láttam, mindig bágyadtan, közömbösen mosolygott; attól tartottam, hogy nem fog olyan könnyen menni vele a dolog, mert biztosra vettem, hogy a szobaasszony, ez az irigy, vén ringyó, vigyáz reá. De még az első este sikerült őt magamévá tennem. Mikor ágyazott, felmentem a szobába. Már sötét volt, átöleltem, hozzám simult. Egy pillanat alatt lefektettem, condomot húztam, és bágyadt tiltakozás mellett behatoltam. Míg a coitus tartott, puhán ölelt, a plafonra nézett, és halkán, in. inf. suttozta: „utálatos, utálatos, milyen utálatos”. Csak a mámor őszinte pillanataiban hallgatott el. Mikor elkészültünk, folytatta az ágyazást. Én pedig kezet mostam, tiszta gallért és parfümöt vettem. Végül 10 koronával ajándékoztam meg. Kért, hogy a szobaasszonynak ne mondjam el, mert akkor a tiszteletdíj felét annak kellene adnia. Megígértem, ha másokat nem fogad, és kelyhét a fürdőn csak nekem tartja fenn. Másnap este, mikor mindenki lefeküdt, jött be hozzám. Meglepően csinos combinett-et viselt, jó batisztból, és kitűnően ki volt mosdva. Ez alkalommal is csak egyszer áldoztunk, mert megmértem a hőmérsékletét, és 38,3 C-on találtam. Desperáltan mondtam magamban: hát mindenütt üldöz engem ez az átkozott betegség.

Július első felét egyébként egy forma szerinti udvarlás is lefoglalta. Egy remek és finom zsidóasszony, B. Zelma volt a fürdőn. Középnél magasabb, széles, vénuszi termet, édes, vastag kis száj, egyenes, imbecillis orrocaska (Varsányi Irén-típus) s emellett még csinos kezek és lábak birtokosa volt. Eleinte igen vadul viselkedett. Nővérével, egy stubnyai ügyvédnével és sógorával érintkezett csupán. A fürdő igazgatója, Dicker - aki később 60 koronámmal búcsú nélkül utazott el - kezdettől fogva hevesen ostromolta. Az asszonyka azonban vad és bizalmatlan volt kezdettől fogva. Műveltsége csekély lévén nyíltan elárulta, hogy látja, mire pályázik az igazgató úr, de nagyon téved, mert ő tisztességes asszony stb.

Ami engem illet, én egy hétig csak néma bámulója voltam, és hiába igyekeztem rá, hogy egy pillantását is elfogjam. Reggelenként kedvetlenül egy helyben ült a kávéja mellett, könnyű, lila szövetpongyolájában és fehér, melles madeirakötényében, amely csípőit még szélesebbé és imponálóbbá tette. Ez a nő, akinek az arcához az ember egy kis sovány (Lyca-szerű), vézna testet képzelt volna el, ezekkel a páratlanul szép és nemes vonalú, nagy seggekkel vonzó és bővülő hatást tudott kelteni. Hiányzott azonban belőle az intelligencia, az a tudat, ami kis Olgámat race-nővé és összehasonlíthatatlanná teszi, hogy a saját testét minden pillanatban látja, érzi annak hatását, mintegy öntudatlanul, de tökéletesen és állandóan érzékeli.

Egy hét múlva férjével megjelent rendelésem. Természetesen nem mulasztottam el a hőmérőt betenni neki, annál kevésbé, mert sápadtsága gyanúmat fölkelte. Valóban 37,1 C-ot mutatott a termométer. A mellkasi vizsgálatnál csalódás várt rám. Szép, csipkés ingecskeje kissé hervadt melleket takart, jóllehet az asszony csak 28 évet számlált. Arsycodile-kúrára beszéltem reá, és este gégevizsgálatra rendeltem be őket. Ekkor azonban a férj nem jelent meg. Az asszony affektált, kellelte magát, egészen másképp viselkedett, mint délután és gégejét végeredményben sok próba után sem tudtam jól megnézni. Azt azonban elhatároztam, hogy az Arsycodile-ök közben egy-egy Jk-t is bele fogok fecskendezni, megvizsgálva annak a hatását.

A következő napokon az asszony vagy egyáltalán nem, vagy csak ha direkt megfogtam, és bevittem a rendelőmbé, jött kezelésre. Láttam, hogy a védekezés ellenem igen erős, és örültem ennek - ó, milyen aljas és igazi öröm! - mert tisztában voltam vele, hogy ha így áll a dolog, akkor erős impulzusnak is kell ott lennie. Cselhez folyamodtam. Kijelentettem, hogy mindig, ha hozzám jön, hozza magával vagy nővérét, vagy kis unokanővérét (akivel gyakran láttam, és aki egy kis 16 éves Olga volt, csúnya vonásokkal, de finoman bimbózó testtel) - *hogy az illető segítsen nekem az injec.-adásnál*, önagysága ti. minden alkalommal a legképtelenebb skandalumokat rendezte, vonakodott, birkózott és sikoltott. Ily módon bosszankodását sikerült előidézni. Emellett ha beszélgettünk, mindig kis unokanővéréről kérdezősködtem, és dicsértem a leánykát. Zelma nem is tudta titkolni, mennyire bántja mindez. A kis nővér hamarosan elutazott, én azonban Z. útján üzeneteket küldtem utána, és pontosan járt inj.-ra. Délutánoként pedig cseresnyére vagy tortára invitált meg szobájába, ahol végre első csókunkat váltottuk. Már előzőleg többször megcsókoltam a hátát vagy nyakát a rendelőben, de ilyenkor mindig elugrott, vasvillaszemekkel nézett rám, és egy szót sem szólt. Én mindig megőriztem hidegvéremet, fölényes maradtam, és tréfálkoztam a cselekedetem fölött. Jól láttam, hogy tetszik neki a játék. Egy alkalommal a szobájában arról beszélt, hogy ha a férje vasárnap jön, elmondja neki a viselkedésemet, szóval bepanaszol... - Jó, tegye, feleltem, ha van szíve azt a szegény embert párbajra kergetni.

- Kergetni (nevet), ő nem párbajozik - ő fél. Ő gyáva (hangos kacaj).

Erre lenyomtam a kanapéra, és összecsókoltam ezt a gonosz kis bestiát. Ajkai vonaglottak, és teljesen elalélva pihegett kezeim között. Utána persze az obligát, hysteriás sírás következett, mire elhagytam a szobát. Több esetben tapasztaltam, hogy ez a legbölcsebb eljárás.

A következő napokban azonban sohase csókolt magától, mindig küzdött, nyugtalanzkodott, nem tudta élvezni a bűnt.

A férj vasárnap megérkezett. Nejevel rögtön szobába vonultak. A szerencsétlen azonban hamar kiadta minden erejét, és elszunnyadt. Neje felöltözött, bezárta őt, és rendelőmbé jött csókolózni. Utáltam őt, és kétségbe ejtett az a gondolat, hogy minden zsidó nő - és Olga is - alapjában ilyen, azaz teljesen felelősség és erkölcsi *ízlés* nélkül való. Később értesültem, hogy a férj, mikor felébredt, az én combinett-játékkal mulatott, melyet nejenél az éjjeli-szekerényen hagytam, dacára annak, hogy sógorától egyet-mást bizonyára hallott a mi délutáni sétáinkról. Másnap elutazott.

Délutánoként sétáltunk Zelmával tehát továbbra is. Én rendesen $\frac{1}{2}$ 2 tájban ebédeltem, mert igen sok dolgom volt. Utána pedig hozzá mentem. Cseresnyét, epret vagy barackot ettünk, és csókolóztunk. Majd pedig a parkba vonultunk, hogy a szép, árnyékos sétányokon, a jó levegőben sziesztát rendezzünk. Ebben az időben du. 2 tájban szoktam 0,02 P-t venni magamhoz, ami biztosította nyugodt kedélyemet és önuralmamot.

Zelma ilyenkor igen kedves volt hozzám, bókolt nekem és folyton házassági ajánlatokkal üldözött. „Elválok - mondotta -, magához megyek, meglátja, milyen ügyes, jó asszony leszek, és magát nem fogom ám megcsalni, Gott, ilyen embert!”

Soká üldögéltünk ily módon csevegve, mialatt én egyik jó cigaretta után a másik fogyasztottam. $\frac{1}{4}$ V tájban azonban rendelnem kellett, és ekkor elváltunk egészen VII-ig. Vacsora után találkoztunk csupán, amikor ő sógorával és nővérével bevonult a terembe, és leültek spriccerezni, szörpöt inni és cigányt hallgatni. Én nem mindig ültem hozzájuk, és legjobban azt szerettem, ha Zelmával kettesben vacsorázhattunk. Nem volt valami nagy öröm ez sem, mert a nő szellemi képességei alul maradtak azon a fokon, amely szükséges, hogy valakivel mint egyenrangú féllal, emberrel beszélgethessünk és cseveghezzünk. Azonban temperamentuma, állati ösztönössége, komisz önzése s ennek megnyilvánulási módjai mulattattak. Nem fokozták a nemi érdeklődést, sőt ellenkezőleg, de szórakoztattak, és az asszonyi természetéről hasznos és szép elmélkedésekre ragadtak. Ezek az elmélkedések bizony végeredményükben leginkább szomorúan ütöttek ki. Különösen a házasság ellen tartalmaztak vaskos érveket. Sajnos, jól láttam, hogy Zelma hibái tulajdonképp a női neméi is egyúttal, habár az ő műveletlensége és falusi lénye mintegy torzító tükörben sokszorozva és megkövéredve demonstrálja is azokat. - Őszintén sajnáltam férjét, aki derék, udvarias hímnek és jó pajtásnak látszott. S ezen nem változott semmit az a tény, hogy az asszony számtalanszor kijelentette, hogy jó látja, mit akarok, de nagyon tévedek, nem lesz belőle semmi, nem bolondult meg stb. Tudtam, hogy az enyém lesz, már nem menekülhet. Azzal érveltem a többek között, hogy a fürdön mindenki azt hiszi, hogy viszonyunk van. Ha tehát már megszerezte a rossz hírt, nincs értelme, hogy lemondjon az ügy jobb és kellemesebb részéről. - Kinevetett. „Jól adja”, „Van eszembe”. A hangsúlyozás, a gesztusain azonban jól láttam, hogy magában igazat ad nekem. Egy ideig azonban szisztematikusan a házasságot hozta fel ilyenkor. Elsorolta háziasszonyi erényeit, és néha odáig ment, hogy egy képzelt házaset programját terjesztette elő.

A fürdön természetesen mindenki tudott a dologról. Még Pálffyné, a szép özvegy is célzásokat tett a csinos zsidó asszonykára. Dicker, az igazgató, a stoszi Katona Jóska pendant-ja, irigyem (akit azonban a nemi versenyben éppolyan föltétlenül vertem, mint a dúsgazdag és jóképű Katonát) pedig faggatott, hogyan állnak a dolgok, és káromkodott, hogy az asszonykát „elbasztam” előle. Még nem volt igaz. A fürdön való utolsó tartózkodásának napjaiban ágynak esett Zelma. A forró fürdők, amelyeket engedélyem ellenére használt, úgy látszik, megmozgatták a tüdőben lévő langyos folyamatokat. Lázai voltak, közérzése szenvedett. Gyakran benéztem hozzá, de még többször hívatott is. A hőmérsékének 37,2-38,3°C emelkedéseket mutattak ki. Szerencsére egy gyenge follicularis toroklobot is ki lehetett mutatni. Júl. 12-én v. 13-án történt, hogy kijelentettem neki, hogy éjjel be fogok jönni. Megőrült? - volt a válasz.

- Bejövök én.

- Aha, de én bezárom magam.

- De én elviszem a kulcsot.

- Azt merje.

- Merem én.

De nem vettem le a kulcsot, hogy alkalmat adjak neki annak lehúzására és eldugására, ha esetleg mégis komolyan meg óhajtja őrizni erényét. Mikor esti vizitemet tettem nála - rokonai ott voltak -, láttam, hogy a kulcs a zárban van. Kimenet halkán kivettem tehát, és zsebre dugtam a kulcsot. Meg kell itt jegyeznem, hogy a haszontalan nő egy alkalommal felültetett. Ablaka alá hívott éjjelre beszélgetni, és nem nyitotta ki. Én úgy kombináltam, hogy bemászom

hozzá, s a többi majd Vénusz elvégzi. Kocogásomra megjelent ugyan, és kidugta a fejét, de mint aki semmire se emlékszik, szitkozódott, és kijelentette, hogy aludni akar, hagyjam őt békében satöbbi. Ez a rendkívüli erkölcstelenség kissé felbosszantott. Ezért történt, hogy most lelkiismeretfurdalás nélkül cselekedtem. Éjjel $\frac{1}{2}$ 12 tájban megjelentem gumitalpú cipőmben, kis sapkában, condomokkal és zseblámpával fölszerelve, sőt a vazelin se hiányzott. A nő bágyadtan suttozta, „menjen”. Én a paplan alá nyúltam. Csupa tűz volt a teste, és izzadt. Magas láza volt. E pillanatban átalakultam orvossá. Leültem, megmértem, orvosságot adtam be neki, majd egy $\frac{1}{2}$ óra múltán távoztam, azon tanakodva, hogy vajon az én vagy az ő jó szelleme rendezte-e így a dolgokat. Természetesen a kulcsot szépen visszahelyeztem.

Másnap minden erőmmel azon igyekeztem, hogy az asszonykát meggyógyítsam, és olyan állapotba helyezzem, hogy ne csak élvezetet adni, de kapni is képes legyen. Ez két nap alatt meglehetősen sikerült. Akkor azután újra megismételtem a kulcsütközést. Nagy valószínűség szólt amellett, hogy benn hagyhatnám, és mégse zárná be. Egy ilyen szeszélyes kis jószágnál azonban nem akartam kockáztatni, hogy egy pillanatban esetleg mégis bezárkózzék. A portással 12 után keltettem magam. Felöltöztem és lelopóztam. Ez alkalommal már erősebben védekezett. Attól kezdve, hogy beléptem, a „szemtelen” szót ismételte 10 másodpercenként szakadatlanul. $\frac{3}{4}$ 1 lehetett. A szomszéd szobájában még gyertyagyújtást hallottam, ez biztossá tette, hogy minket is hallanak, csendre intettem tehát, gyertyát gyújtottam, azt a földre helyeztem, és vetkőzni kezdtem. Veszedelmes vállalkozás volt ez, mert a férjét a 12 órai vonattal várta. Már majd egy óra volt ugyan, de mégis bizonyos valószínűsége volt azoknak a kombinációknak is, hogy vagy a vonat késett, vagy pedig a férj megérkezett már, és valahol vár, hogy nejét kinek üzeméről pl. egy névtelen levélből is értesült, rajtakaphassa. Én azonban megmondtam a portásnak, egy öreg, diszkrét pesti fickónak - a Fehér ló volt „politikai” portásának -, hogy ha a férj megérkezik, ő vagy várassa künn (üvegajtó), vagy küldje fel a II. emeletre, mialatt engem a 10.-ben kopogásával értesít. Hamarosan az ágyban feküdtem. A „szemtelen”-ezést nem szüntette be egy pillanatra sem. Még akkor sem, amikor a szerelem műszerét már behelyeztem kelyhébe, és az ágy ritmikus csikorgásai jelezték, hogy a kölcsönös megértés percei közelednek. Ezalatt taktikát változtatott az asszony. Mozdulatlanul feküdt továbbra is, anélkül, hogy igyekezett volna megkönnyíteni a munkámat, vagy elárulta volna, hogy az élvezet a legcsekélyebb mértékben is ínyére van. Ellenben férjét kezdte emlegetni. „Pfüj szegény Ármin, szegény Férjem, ó, istenem, milyen vagyok, istenem, no és szegény Ármin”, így beszélt meghatott hangon és őszinte hangsúlyozással. Én azonban nem kegyelmeztem neki, és bár ezek a közbeszólások semmiképpen sem voltak alkalmasak rá, hogy a tökéletes élvezet kéjében részesülhessek, közepes orgazmussal betetőztem a harcot. Utána átfeküdtünk a keményebb kanapéra, amely nem csikorgott. Eközben földöntöttem egy pohár vizet, egy széket stb., de mégis sikerült őt nagynehezen elhelyeznem. Bosszankodtam rajta, hogy semmiképp sem tud kéjt találni a bűnben, és egészen a dolog rossz eshetőségei foglalják le képzeletét. Mindazonáltal még egyszer megrohantam, és legyőztem anélkül, hogy egy becéző szót, egy igazi, meleg ölelést kaptam volna tőle. Hiába, nálam mindig a legfontosabb volt a nő élvezete. $\frac{1}{2}$ 4 tájban kellemes fáradtsággal vonultam föl szobámba. A hajnal már előntötte az első kékeslila fényfoszlányait a táj felett. Valami istenien szép és megelégedett érzés költözött szívembe. Az ifjúság és erő érzése. Szépnek és hatalmasnak éreztem magam. A szobámba léptem. A lámpám sárga fénnel pislákkolt, és még világosságot tudott terjeszteni a hajnali derengésben. Kinyitottam a szobám ablakait, és tele tüdővel szívtam be a hegyek felől jövő, üde levegőt. Kis Olgámra gondoltam. Hogyan alszik most az édes, rólam álmodik-e vagy másvalakiről. Magam előtt láttam a párnán sötét árnyékolt, kedves arcocskáját, és egy kis keserűséget éreztem. Arra gondoltam, hogy milyen örömmel és belső megelégedéssel mondtam volna erről a pásztoróráról, ha ő nem igyekezett volna annyiszor rá, hogy magát nem méltó, nem tisztelnivaló nőnek mutassa. Mindegy, azért szerettem ekkor is. 0,014 P-t

helyeztem el, cigarettára gyújtottam, és a combinett-játéka mellett elméláztam még egy kicsit az ágyban.

Reggel későn ébredtem. Kinézek az ablakon. Kit látok? Zelmát a sógorával, amint a posta felől jönnek, és élénken tárgyalnak valamiről. Egy óra múlva már tudtam, hogy miről. A férjtől ti. sürgöny érkezett, mely az asszonyt *azonnal* hazahívja. A fordulat oka nem a férj isteni intuíciója, hanem az volt, hogy Zelma anyja odaérkezett, és szegény férj, nem tudva mit kezdeni az anyóssal, hazahívta nejét. Kissé örültem ennek a fordulatnak, mert már foglalkoztatott a lehetőség, hogy Zelma lassanként megszokja támadásaimat, sőt reájön, hogy azok mennyivel jobbak férje gyengédségeinél, ekkor pedig bonyodalmak - ennél az imbecelis teremtsénnél bajosan lettek volna elkerülhetők. Még délelőtt eljött búcsúzni hozzám. Rendelöm dívánján még egyszer áldoztunk az élvezetnek, azután érzékeny ölelésekkel fejeztük be a scenát és rövid viszonyunkat. Ez alkalommal, bár férjét néhányszor emlegette, úgy vettem észre, mégis élvezett. A honoráriumból lealkudott 30 koronát. Elengedtem volna az egészet, ha nem zavar a gyönyörökben, engedelmesebb, és ha nagyobb extasist árul el. Így azonban: *nem tettem*. A vasútra se kísértem ki, mert rokonai előtt bizonyára elárultuk volna magunkat mind a ketten. Egyik közbeeső állomásról levlapot küldött, melyen emiatt szemrehányásokat tett, de érezni lehetett egyszersmind az írás hangjából, hogy komoly szerelem nála tulajdonképp csak az elutazás pillanatában kezdődött el. Én még aznap este - valami túlfeszült vagy mohóság miatt - a kis szobalányt, Margitot is a szobámba hívtam. Igen, igen... arra vágytam, hogy amit Zelmától nem kaptam meg, egy komolyan élvező, lihegő nőt lássak. Ez sikerült is, mire megnyugodtam.

Zelma még többször írt. Én persze nem válaszoltam. Mégis egy pár nap múlva egy barátnőtől kaptam levelet, melyben figyelmeztetett: *ne írdak Zelmának*, mert a levelezés öneki már majdnem az életébe került. Nagyon megdöbbsentem, boxeremet zsebembe csúsztattam, és minden vonattal vártam a bosszúálló férjet. Azonban nem jött, ehelyett 2 hét múlva Zelma írt. Férje távollétét használva fel: tudatta velem az eseményeket. A ravasz asszony először a védőoltás módszerét alkalmazta. Beszélt rólam, emlegette, hogy hírbe hozták velem, és megmutatta azt a névtelen levelet, amit a fürdőn kapott, s amely a „Doktor úr” c. kuplé vaskos módosítása volt. De férje nyugodt maradt. Egy nap azonban, amikor hazajött, *megkezdett levelet* talált az asztalon, amely nekem íródott. A könnyelmű Zelma kiment a WC-re, és úgy hagyta. A férj fogta a levelet, és elrohant. A feleség pedig ópiumot hozatott, és bevette az egészet. Közben békítési jelenetek, törés-zúzás, verés, férj öngyilkossági terv stb. estek. Végül is az asszony pár nap alatt magához tért a gyenge mérgezésből, a férj pedig bocsánatot kért, kezet csókolt és kibékült. - Zelma levele, melyben ez a kibonyolódás mint valami magától értetődő dolog van feltüntetve, s melyben végül nagyszerű dicsekvés foglaltatik afelett, hogy a faluban sokat beszélnek az ő esetéről, és mint valami rossz asszonyt emlegetik: iskolai példája az imbecelis asszonyi gondolkodásnak. Erre a levélre nem feleltem. Csak később, mikor férje beleegyezésével írt nekem, hogy az IK receptjét elkérje. Elutazásakor ti. egy kis üveg IK-t adtam neki, megmagyarázva annak használatát, s ajánlva, hogy a férj köhögés ellen alkalmazza. Valóban hirtelen sikerült megjavítani a derék Ármin, Erzsébet szanatóriumot viselt ember kiújuló tbc-s panaszait, köhögését. Levelére akkor feleltem neki, és részletes utasításokat adtam. Érdekes, hogy ez a körülmény mennyire megnyugtatta, sőt örömmre hangolta lelkiismeretemet. Elvégre való igaz, hogy *sokkal többet használtam a szegény beteg férjnek, mint amennyire élvezetben neje révén részem volt*. Az asszony leírásából, az előzőleg szereplő tünetek (köhögés, álmatlanság) és az IK-használat utáni javulás (a tussis teljes megszűnése, jobb közérzés stb.) képéből joggal következtettem, hogy egy rosszindulatú recidiviát sikerült ily módon kupirozni. Érdekes, hogy a scema óta, mint ezt az asszony későbbi leveleiből megtudtam, a férj ismét a mézes hetekbeli gyöngédség és kedvesség stylusához tért vissza. Nyilvánvaló volt, hogy a féltékenység fokozta szerelmét. Neje azonban

mind jobban és jobban megszeretett engem, s mialatt emlékeim merengett, vonzalma folyton nőtt. Mikor férje elutazott - hallatlan könnyelműség -, meghívott, hogy látogassam meg. A faluban! Ahol rögtön megtudta volna mindenki. Ígérte, hogy nem fogom megbánni. Én azonban egy pillanatig se gondoltam rá, hogy elmenjek. Utazás! Idegen hely. Rossz, sőt végzetes esélyek. Ha szerettem volna: igen. De így. Néha visszagondoltam szép, széles csípőire, remek hátára, csinos arcomkájára, tiszta, fehér kötényeire és tótos-zsidós kiejtésére. Ilyenkor mindig jóízűt mosolyogtam magamban, egyebet azonban sohase éreztem.

A szobaasszony! Ez új fejezet. Rövid, de velős. Egy 36 éves, testes, nagy orrú nymphomániás nő volt ez, a szobalányok kerítőnöje, óriási seggel, kissé lógó, de szép mellekkel, egészen mesteri megromlás és bársony sima, rózsaszín bőr. Brutális egészsége és rémes érzékisége, amely egy bacchánsnőére emlékeztetett, keltették fel figyelmemet. Egy alkalommal a fürdőben láttam. A nedves fürdőruha szorosan tapadt hozzá, és pompás idomokat mutatott. A csipők megalkotása, a hátba való áthajlása, az egész test egészében ritka szép volt. Ekkor határozottam el, hogy komolyan hozzálátok a megszerzéséhez, annál is inkább, minthogy házasságomban teljes hűséget óhajtottam majd Olgám iránt meghonosítani - és ez a típusú nő még sohase szerepelt menümben. Júl. 19-én történt, hogy szobámban egy délben elfogtam. Az ajtót bezártam, és miután tudtam, hogy pénzsóvár, átadtam neki 10 koronát. Egy perc múlva már feküdt. Rémes élvezettel dolgozott. A lábait a plafonra irányította, és óriás seggét, széles combjait övemnek támasztotta. Az orgazmus, amit nyújtott, jelentékeny volt, és a pénzt ugyancsak megérte. A következő nap még egyszer áldoztunk. Este jött fel, vékony ingben volt, és vad tűz csillogott a szemében. 10 évvel megfiatalodott ilyenkor ez a többszörös anya, jajgatva emlegette, hogy „milyen jó”, amit érez, és eszeveszetten ölelt. Élvezetében, mint ezt észrevettem, igen fontos momentum volt, hogy hosszú ideig negligáltam őt, azok után, hogy a saison letelején párszor megsimogattam és megölelgettem, másrészt pedig, hogy tudott a sikereimről, és irigyelte a kis szobalányt, akit már kitüntettem, míg az ő irányában semmi újabb akciót nem indítottam. Tőle tudtam meg, hogy a Terézt inglopás miatt küldték el. Ing, ing! Ekkor jutott eszembe, hogy én egy alkalommal figyelmeztettem a lányt, hogy szebb inget húzzon, vagy jöjjön be batisztíngben, s akkor majd levetkőztetem, és ágyba fektetem. Később nem volt erre kedvem, bár mint látni, Terézünk az inget, ha nem is tisztességes úton, de megszerezte.

Kb. egy hét óta azonban egy harmadik új szobalány is megjelent a láthatáron. Karolin volt a neve. Kicsi, formás, fitos, fekete hajú, fehér bőrű, kedves, arrogáns hangú. Egy kis cirmos kurva, a lupaner-viseltség zamatával, de egészségesnek látszó, eleven, komisz kis állat. Irénkéhez való hasonlatossága miatt kezdettől fogva figyeltem. A közönséges cirógatásokat azonban visszautasította, és csak napok múlva lehetett rávenni, hogy vérpiros, kemény kis ajkaival csókot adjon. Tovább azonban nem jutottam. Nem akart. Kijelentette, hogy 20 koronát kap. Néhány nap múlva azt mondta, hogy 30-ért hajlandó. Örültem ennek is, mert annyi pénzem volt, hogy ez az összeg nálam akkor nemigen számított. A következő percekben tehát már ágyamon feküdt, és egy vidám duettben egyesültünk. A lány folyton nevetett, nézett engem, és ilyeneket mondott: „Jaj, de szemtelen, mit néz ottan, istenem, mint egy medve, jegesmedve, jegesmedve!” Eredetisége határozottan felüdített, és bár orgasmusa első alkalommal nem látszott nagynak, mégis úgy éreztem, hogy megérte a pénzt, s az eddigi fürdői nők közül a legkülönb volt. Az élvezet nála egyébként később is csak igen rövid időre terjedt, mint egy kis menyétnél vagy házinyúlnál, de intenzitásában folyton nőtt. Az eleinte mutatkozó gátlásoknak az volt az oka, hogy vőlegényének, kinek gyűrűjét hordta is, esküt ígért, és esküdt, s igyekezett az esküt legalább részben megtartani. Később erről is lemondott. Jól láttam, hogy a szemében a valódi élvezet lángja csillog, és finoman formált, fehér kis medencéjében nagy forrongások történnek. A saison hátralevő részében mindössze még talán 5-6-szor érintkeztem vele, igen vidám hangulatban. Legemlékezetesebb, azaz egyedül emlékezetes

volt ezek közül, amikor a másik kis szobalánynak, az akkor beteg kis Margitnak füle hallatára szálltam meg Karolint. Margit esdve kért, hogy ne tegyem, azonban nem tudtam ellenállni a helyzet sajtósága varázsának, és behatoltam. Karolint is izgatta a különös és kegyetlen trió, és a legjobbat nyújtotta, amire csak képes volt. Karolin szokásos csúfolódásai között - „jeges-medve, szemérmetlen ember” stb. - és Margit halk zokogásától kísérvé hagytam el a szobát. Az azonban már egészen a saison végén történt, addig még sok minden várt reám.

Júl. vége felé történt, hogy két kis munkáslány keresett föl. Az egyik megvizsgáltatta magát, a másik csak gardírozta a beteget. A kísérő - B. Bözsi - már hetek óta feltűnt nekem. Vézna, de édes termet, fitos orrocška, egy Jolánka-arc - reá gondoltam, Jolánra, amikor megláttam, ilyen lehetett ő 16-17 éves korában -, emellett selymes, gyönyörű szőke haj és fekete őzikeszemek. Az egész lány rendkívüli előkelő és festői jelenség, egy kis Melisande, egy kis mesebeli hercegnő vagy a tavasz tündére valami Max Klinger-féle giccses képről. - A következő nap, a második vizitjüknel visszatartottam és leültettem. Engedelmeskedett. Megcsókoltam. Hozzám simult. - „Jolánka, kis Jolánka” - suttogtam magamban, mintegy régi rögeszme hatásaképpen.

Aggódva és édesen nézett föl reám, s a gyönyörű szemei tele voltak könnyekkel. Kikérdeztem, megvizsgáltam, természetesen egy könnyű csúcsfolyamatot találtam 37,5 °C-os hőmérsékkel. Rögtön asszcodilekúrárt kezdtem vele, bár nem szívesen engedte az injectiót, de amikor komolyan megmagyaráztam neki, hogy fontos dologról: arról, hogy meg fogom gyógyítani, van szó: mégis egyezett a szúrások folytatásába, és pontosan bejárt. Nagyon lelkiismeretesen kezeltem, és az első JK-adagot sikerült remekül eltalálni. A hőmérsékei rögtön leestek, és a lázas állapot 2-3 órára szűkölt. Elláttam pénzzel is, hogy legyen mit ennie, és pótolhassa a gyalázatos ebédeket, amelyeket Braunné nekik - a munkáspénztár tagjainak - penzióban adott. Így azután gyorsan javult, és mikor aug. közepe táján - azaz 3 heti kezelés után a fürdőből távozott, majdnem 6 kg hízással dicsekedhetett el, szint kapott, és seggecskéje láthatólag feszült a szoknya alatt.

Naponta 2-3-szor is bejárt hozzám. Segített a műszereket elmosni, mulattatott a pletykákkal, amelyek rólam és a szeretőimről keringtek a fürdőn.

Ebben az időben, júl. 28-án történt, hogy őt öelve a teljes extasis állapotába jutottam. Ezt azonban nagy depresszió követte. E révén elhatároztam, hogy beszüntetem a B használatát. Egyszerre és teljesen elhagytam a mérget két hétre, minden nehézség nélkül.

A délutánokat többnyire együtt töltöttük, 2-től 4-ig a mezőkön bolyongva, kuplékat énekelve és pesti dolgokról csevegve. Már az első napok után láttam, hogy szűz. Hymene egyike volt a legszebbeknek, amit csak valaha láttam.

Ugyancsak aug. első napjaiban tűnt fel nekem egy szobalány, aki Charlotte-hoz hasonlított. Felhívtam szobámba, és condosa segélyével rögtön megrohantam. Rémesen élvezett, de más alkalommal nem vettem igénybe, mert karjait túl vékonyaknak találtam.

Augusztus első felében történt, hogy megjelent rendelésemre egy nő: V. Emma. Meg akarta vizsgáltatni magát. Egész viselkedéséből, öltözködéséből, mindenben rögtön láttam, hogy miben fáradozik. Arca meglepő csúnysága miatt azonban csak nevettem magamban rajta. Piszte és hegyes orra volt, mélyen ülő, világoskék szemei, pattanásos arcüre tág pórusokkal, széles, nagy ajkai. A beszéde pedig hányaveti, tetszelgő. Előkelő ismeretségeivel rögtön előhozakodott. Azután elbeszélte házasságának történetét. Férje, aki Körmöcbánya egyik leghíresebb gavallérja volt, öngyilkossá lett. Valami vérbetegségtől - úgy látszik, a paralysistól való félelmében. Ezt különben nevének pisze orra is megerősítette. - Az özvegy, aki nem tudta feledni rendkívül potens hímjének phallosát, kevéssel a temetés után öngyilkosságot kísérelt meg. Mellébe lőtt. A golyó helyét meg is mutatta. Úgy látszik azonban, később reájött, hogy az élvezet tulajdonképpen más irányból is beszerezhető. Egyrészt onania, másrészt férfiak által.

Arca elárulta azt is, hogy az előbbit sokkal sűrűbben frequentálja. A genitális vizsgálatnál meglepett a test szépsége, az introitus rózsaszínű, ajakszerű volta s szőke díszítés, a lábak karcsúsága és formássága. - A vizsgálat alatt váltig emlegette, mennyire restelli magát, ez azonban nem akadályozta meg, hogy a speculum bevezetésénél (melyekből csak a legkisebb szám ment be) nyíltan élvezzen. Én igen nyugodt maradtam. Felöltözött, recipét írtam, és elbocsátottam. (Mindössze egy csekély ondometritise volt, minimális váladékkal.)

Néhány nap múlva azonban újra fölkeresett. Új vizsgálat következett. Most már határozottan ingerelt. Főképp pretenzivitásának természete, mely Charlotte-tal megegyezett, hatott reám. Az egész nő szemtelensége, imbecillitása, alantas volta, szegénysége (postatiszt leánya volt, szülei nyakán élősködött) és vágyakkal való telítettsége. Fürgén vetkőzött, fekete nadrágja keményen feszült rajta. Közben kibontotta nagy, hamuszőkeszín haját, mely egészen a térdéig ért. Jó lakkcipők és igen magas harisnyák voltak a lábain. Amikor széttette a combjait, megkérdeztem, hogy mikor közösült utoljára.

- Ó, nagyon régen! - mondta elfúló hangon, és szemei zöldes fényben csillogtak, egy kínos aggodalmat árulva el, hogy hátha most se.

- És mit szólna, ha én megtenném.

- Megengedné, volt a válasza, miközben arcát eltakarta, és az egész alhasa megvonaglott.

Condomot húztam, és ott, a harántágyon, állva támadtam. Ahogy csak tudta, felemelte kelyhét, hogy minél jobban szolgáljon nekem. Élvezetem jelentékeny volt, mert szemei vadul csillogtak, és egész rút lénye sajátságos átalakuláson ment át, amely izgatott és bámulatba ejtett. Csupán a *csók hiánya* volt az, ami tökéletlenné tette az élvezést. Nem mertem csókolni, és nem is vágytam erre. Amint elkészültem, sértő gyorsasággal visszavedlettem orvossá, mert láttam, hogy ez a nő mennyire kéjeleg a megaláztatásban, kezelést adtam a porciójának, aztán felszólítottam, hogy sietve öltözzön, mert künn várnak. Rajongva dicsérte a kapott gyönyört.

- Mese, mese volt!

Azután elment. De előbb forró, rabszolganői csókot nyomott hajamra és hátamra.

Ez a nő ettől kezdve még 4-5-ször keresett föl. Mindig csak egy hét múltánra rendeltem, és engedelmesen betartotta a terminusokat. A kék, amit vele éreztem, a továbbiakban még növekedett. Mindenféle pozícióban kipróbáltam, és sajátságos, pokoli lénye ezekben a helyzetekben mindig valami új ocsmányul-vonzót tudott produkálni. Nyúlánk, de nem sovány termete, igen finoman modellírozott csípői és nagy vénuszdombja igen szépek voltak. És hozzá ez a pattanásos, torzult arc, a rózsaszín szájakkal, amelyek úgy néztek ki, mint a nyers hús. Hanyatt fekvő helyzetben a térdeit egészen a válláig tudta felhúzni. Olyankor mindig kijelentette:

- Imádom, mert úgy összegyűr maga alatt.

Emellett állandóan bókokkal halmozott el, és az actus alatt is elfátyolozott tekintettel halkan azt nyögte, hogy:

- Mesés, mesés, mese az egész!

Többször kért, hogy szerezzek neki állást a fővárosban, és engedjem meg, hogy legalább havonta 1-szer eljöjjön hozzám. Én azonban mindig kitérő válaszokat adtam; az ördögbe, egy nő, aki már egyszer öngyilkos volt, ez sok bajt csinálhat.

Mégse tudtam megakadályozni, hogy Budapesten párszor föl ne keressen. Az emberi természet példátlan gyengeségének rovására írom, hogy az egyik alkalommal sikere volt.

Szeptember végén vagy október elején történt, hogy egybeszabott, új és szűk princesszruhában jelent meg, mely alatt, mint később meggyőződtem, csak inget és tricót nadrágot viselt. Akkor engedtem a csábításnak. Fölhívtam, és hátulról, álló helyzetben, a tükör előtt végeztem el rajta a kegyetlenséget. Utána nagy levertség következett. Súlyos szemrehányásokat tettem magamnak, hogy hű kis Olgámat megcsaltam, s hozzá még egy ilyen nővel. Egyébként így kombinálok ma is, hogy: könnyebben megbocsátana akkor, ha - mint ez esetben is - a nő messze alul marad a versenyben véle szemben. Csak azt óvakodnék neki bevallani, hogy ez az ocsmány bestia milyen intenzív kétérzést tudott okozni. (Ha analizálom ennek az okát, a következőkre bukkanok 1.) Hasonlósága Charlotte-hoz, 2.) onanista múltja, 3.) kislánya, 4.) megvetettsége, 5.) ezzel szemben szemtelen hányavetisége, 6.) pattanásos, csúnya arca és kitűnő alakja mint kontraszt, 7.) felkínálkozása, azaz szemérmetlen kéjvágya.)

Augusztus első felére esett B. Bözsivel való kis viszonylatom további kialakulása. Eddig nem akartam a leánykát bántani, mert sajnáltam, most azonban mind jobban vágytam reá, hogy szűz kis kelyhét occupáljam. Aug. 8-án történt, hogy levetkőztettem vizsgálás céljából, körülményesen megnéztem hymenét, és teljesen hibátlannak találtam.

- Engedd meg, drágám, mondtam, hogy magamévá tegyelek.

- Nem, semmi esetre, mondta, ki van zárva.

A hang arroganciája és kihívó volta felbosszantott. Lefektettem és sans condome hamarosan behatoltam. Kéjesen, mint amire már régen várt, fogadta rohamomat. Mint egy kis bárány, adta át magát, tüzelő szemekkel, és csak a forma kedvéért esengett.

- Ne bánts, drága édesem, ne bánts, tönkretesz, istenem, ne bánts!

Emellett azonban forrón ölelt magához, és jól láttam, hogy fájdalomnál nagyobb az öröme. Hamarosan elértünk mind a ketten az extasishoz és csodálkozva néztünk egymásra. Gyenge kis vérzése volt, amit az erős vaselinezés és az a körülmény magyarázott, hogy nem hatoltam be durván, nem akartam teljesen széttépni a függőnyt, s megelégedtem azzal, hogy félig bejutottam az ajtón.

Utána kissé megijedtem attól, amit csináltam. Mégis, egy gyenge, kedves kislány! Mi lenne, ha fogamzana. Ezek a kérdések tódultak fejembe, és többet a fürdön nem bántottam az édest. Néhány nap múlva, amikor elutazott, ráerőltettem 30 koronát, elláttam tanácsokkal, bélyegekkel, hogy tudósítson az állapotáról. Később Budapesten hetenként fölkeresett további kezelés céljából, rendszeren vasárnaponként. Ilyenkor mindig megvendégeltem kávéval, narancssal, süteménnyel, és elénekeltettem vele azokat a dalokat, amelyek a pesti éjszakából eljutottak hozzá. Muzikalitása nemegyszer bámulatba ejtett. Sokszor zongoráztam neki. A Lohengrin egy részleténél felkiáltott: - Milyen szép. - Értette a zenét. Órákig el tudott ülni a zongora mellett dalokat billegtetve, és harmonizálásukon fáradozva.

- Jaj, istenem, sóhajtotta, milyen kár, hogy nem tudom a másik kézzel hozzácsinálni!

A fürdőben, a zöld tükör női osztályán egy igen szép szolgáló, Schwarcz Anna vonta magára a figyelmemet, csaknem a saison eleje óta. Széles arc. Kreolrózsaszín bőr. Nagyszerű test, kökemény mellek. Hatalmas izmok. Nagy, kék, karikás szemek. Vastagabbfajta ajkak és egy kissé görbe, kicsi madárorr.

Bizalmatlan, aggódó szűz volt. Csak hosszas birkózás után tudtam az ajkait csókra kapni. Ekkor azonban forrón átölelt, és visszacsókolt. Elbámultam; úgy csókolt, mint egy művésznője a szerelemnek. Tovább azonban nem sikerült jutnom. Párszor ígérte, hogy lakásomra feljön, de mindig megcsalt. Nem jött el. Végre sikerült egy vasárnap délután a rendelőmbé behívni. Itt szerencsésen lefeküdt a pamlagra, de a további természetes fejlemények kifejllesztése elé

olyan akadályokat gördített, amelyek kétségtelenné tették, hogy kéjvágya jóval kisebb, mint aggodalma a szüzesség netáni elvesztése irányában. Kiengedtem tehát anélkül, hogy leszakasztottam volna. Elutazásom alkalmával azonban jelentkezett, bediktálta címét, ha Budapesten szolgálóra volna szükségem. Ebből láttam, hogy vágyam mégis hatott reá, és fölkelte benne azt az óhajt, hogy az enyém legyen. Kék szemű nő volt. Egy paraszt Lulu! Tehát biztosabb ellenértéket akart.

Egy szolgálói állással megelégedett volna.

Ugyancsak augusztusra esett egy másik, kis eset. W. Kitty egy Amerika járt, szép leány, egy gépész jómódú özvegyének - kit köszvény ellen kezeltem - a leánya már hetekkel előbb finom, karcsú testével, nagy madárorrával, élénk madárszemeivel, furcsa és kedves madármozdulataival vonta magára érdeklődésemet. Teint-je remek rózsaszín volt, emellett szép, angolos frizurát, magas sarkú cipőt és szűk szoknyát viselt. A vendéglőben gyakran folytattunk élénk szembeszédeket. Kacér és vidám leánykának látszott. Kellemetlen érzésem volt, mikor megtudtam, hogy menyasszony. Mégis amikor anyját rendelésemre elkísérte, és kezét fogtunk, éreztem, hogy fokozottan viszonzozza gyenge kézszorításomat, és még az előszobaajtóból is mosolyogva visszanéz. Pár nap múlva a második emeleti lépcsőn találkoztam vele.

- Wohin gehen Sie?

- Hinauf zum Mama!

- Warten Sie, bitte, ein wenig. Megfogtam ideges, fehér kezecskéjét. Megállt, arca kigyulladt a vér feltóduló pírjában, és szemének merev csillogása elárulta, hogy szabad mernem. Átöleltem és megcsókoltam. Mohón viszonzta, és ajkaink 20-30 másodpercig nem váltak el. Ettől kezdve különböző ürügyek alatt (vizeletvizsgálatok anyja számára stb.) gyakran járt egyedül rendelőmbé. A flirt minden fajtát megengedte, de kelyhét megőrizte vőlegénye számára. NB., néhány nap múlva színről színre alkalmam volt látni ez a kis kincsét. Mint menyasszony óhajtotta magát megvizsgáltatni. Hymenén repedéseket találtam. Faggatásomra bevallotta, hogy 8-9 éves korában valaki elcsábította. A csábító azonban nem lehetett kifejlett férfi. Felhasználva ezt az adatot, igyekeztem, rábeszélni, hogy ne vonja meg tőlem kegyét, hiszen leendő férje már úgyse kapja őt szűzen! Kíváncsi voltam, vajon mennyire romlott. Inkább örültem neki (és ezt az amerikai erkölcs és nevelés akaratedző hatásának tartom), amikor határozottan megtagadta kérésemet. Emellett azonban kijelentette, hogy szeret, és mindig szeretni fog.

Elutazása előtt elhozta vőlegényét is. Egy csinos, jól öltözött, becsületes arcú fiú állt előttem. Kissé sovány, de egészséges. Azaz mégse teljesen. Egy csekély orthostatikus albuminuriát mutattam ki nála. Ezt azonban a lánynak nem mondtam meg, sőt a betegnek se. Később még egyszer találkoztam Kittyvel. Eljött, hogy anyját hazakísérje. Igen kedves volt, felkeresett, ingre vetkőzött nálam, ölelt, csókolt és könnyes szemekkel távozott. 3 hó múlva esküvőjére meleg hangú német nyelvű sürgőnyt küldött.

Közeledett az aug. 18. Az a nap, amelyre kis Olgám érkezése volt kitűzve. Egész nyáron naponta leveleztünk, és hetenként telefonáltunk. (Édes, vágyó, hú hangját, amint Budapest felől a Drogeria kis szobájából repült felém, sohase fogom elfejteni.)

Ebben az időben újra visszatértem a méreghez. Főleg azért, hogy a veszedelmesnek ígérkező pásztoróráinknál hidegvért biztosítsak magamnak.

Aug. 18-án délben megérkeztek. Túláradó örömmel öleltem magamhoz az édes lányt, tulajdonképpen már *majd egyéves* feleségemet. Ajkait csókolva éreztem, hogy mennyire hasonlíthatatlan az a kéj, melyet ez a lány nyújt. A sok asszony, lány, aki professzionátus kedvteléssel végigcsókoltam a nyáron, együttvéve se adtak olyan nagyszerű örömet, mint ez a nő egyetlen

csókjával. Fél óra múlva már átöltözve várt szobájában. Legutolsó együttlétünk óta pár kilóval meghízva, fekete színű, fehér pettyes batisztpongyolájában, övszerű kis fűzőjében szebbnek tetszett, mint valaha. Mohón egymás ajkainak estünk. Valósággal részegek voltunk a gyönyörtől, és szemeink könnyben úsztak. Atyját lekapcsolva hamarosan a park távoli utain sétáltunk egymást átölelve, feledhetetlen, boldog érzések közepette. A lehető leggyorsabban egymásba akartunk forni. Fölkerültünk hát a fenyőerdőbe alkalmas hely után kutatva. Sajnos azonban nem sikerült találni megfelelő bozótot, már csak azért sem, mert nem akartunk az apában gyanút kelteni.

Egy kellemetlen incidensben is volt részünk. A fűben ti. én egy hatalmas lófejcsontvázra akadtam. Nagyon megörültem neki, mert teljesen tiszta fehér volt. A férgek kifogástalanul megtisztították. Botomra fűztük, és hogy a szolga, akit érte kiküldeni szándékoztunk, könnyen megtalálhassa, az erdei kis filagóriába vittük. Itt azonban egy utálatos iparos nejeének látszó, ismeretlen nő tiltakozott az elhelyezés ellen. Sőt még tanítani is akart. „Nagyon csodálom, hogy orvos léte!”... stb.

Én erre kijöttem a sodromból.

- Ne csodálja, és ne oktasson engem, kikérem magamnak, hogy bármi módon kritizálni merje az én dolgaimat, ki van itt férfi hozzátartozója, hogy elégtételt kérjek az ön viselkedéséért.”

- Dr. Feketéné vagyok, és ott jön az uram.

Fekete úr, egy letört, nagy orrú, szánalmas, öreg fogorvos odaérkezett. Már ismertük egymást. Most már tudtam, miért ágaskodott az ocsmány, kék szemű, szőke hajú, cselédszerű neje. Mert őt is már ismertem, de nem emlékezőn reá, nem köszöntöttem. Valószínű, hogy ezenkívül Olga szépsége, ifjúsága és mindkettőnk jókedve is kihívta aljas lelkének irigységét és bosszankodását.

Feketével nem boldogultam, otthagytam tehát, nem tudva, mit kezdjek, mert az első pillanatra egyenesen nevetségesnek tetszett ettől a szánalmas alaktól elégtételt kérni.

Este azonban megbeszéltem a dolgot Nozroviczkyval, a tb. főszolgabíróval, s miután Feketéné az „ez a hölgy” kifejezést is használta, a kihívás mellett döntöttünk. Fekete másnap *bocsánatot kért* segédeimtől, és én a jegyzőkönyvet fiókomba zártam.

Olgával estig sétálgattunk. Csak a délutáni rendelés idejére váltunk el 1 1/2 órára. Ez idő alatt érkezett a szép G-né levele (rőla később szólok), melyben estére találkat kért. Azt üzentem, hogy ha csak lehet elmegyek, biztosat nem ígérhetek, mert vendégeim vannak.

G-nével később, sétánk alatt még aznap többször találkoztunk.

Igen aggodalmas volt az arca.

Este megérkezett Sándor. Sürgönyileg hívtam, hogy a kis társaságunkat nagyobbítsam, s ezáltal az egész ügyet a fürdői asszonyok és Braunné szemében nem a „menyasszony látogatása”, hanem „jó ismerősök találkozásá” gyanánt állítsam be. Ez sikerült is.

Az első éjjel nem találkoztunk. Apja terve ugyan, aki két egymásba nyíló szobát akart: nem sikerült, azonban tanácsosnak látszott az óvatosság. Emellett én szerettem volna az első találkozást szabad ég alatt rendezni. Mégis éjjel tájban lementem és halkán kopogtam - megállapodás ellenére. Belülről azonban csak a drága lány mély lélegzése hallatszott. Vissza mentem tehát a szobámba, és hamarosan mélyen aludtam.

Reggel 9 tájban találkoztunk a reggelinél. Olga világoszöld grenadinpongylát viselt, zöld selyemkendője a vállán, jó frizura, egészben kimosdva, üde, fiatal, szép, amilyennek tán még sohase láttam! Ozsonna után hamarosan sétálni indultunk, az apát magára hagyva a vendéglő

nyitott teraszán. - Siettünk, és hamarosan a fenyőerdőben kutattunk megfelelő hely után. Már túlságosan izgatottak voltunk. Remek, szép meleg reggel volt, de a fű még kissé harmatos. Olyan helyet kellett találnunk, amely lehetőleg védett, ahol nem kell tartanunk meglepetésektől, s ahol a földet a fenyő száraz avarja borította. Ez nem volt könnyű, mert az erdőt nemigen ismertem. - Mint a menekülő Walsung ivadék, Siegmund, messze előresiettem, keresztülgázolva a ledöntött fenyőtörzseken, míg Olga, karján a kendőjével, a belső izgalomtól rogyadozó térdekkel csetelve-botolva követett. Végre megállapodtunk. Leterítettem a zöld kendőt, ő gyorsan lefeküdt, felemelve a szoknyáit. Érezte, hogy a kölcsönös, maximálisan nagy vágy feleslegessé teszi most azokat a szégyenkezéseket és tiltakozásokat, amelyeket egyébként sohase szokott elmulasztani. Elém tárult tiszta, feszes, csipkés nadrágja, jól simuló, áttört, magas harisnyája. A harisnya és nadrág határán a kétujjnyi, széles meztelen comb-szegmentum. A kis fűző keményen feszülő harisnyatartói azonban akadályozták a bemenetet. Ezeket tehát kikapcsoltam. Azután szétnyitottam a hófehér nadrágot, és szinte szédülve a harsogó örömről, simogattam meg pinácskájának szénfekete, dús szőrzetét. Ráfeküdtem és átöleltem. A nagy izgalom miatt pár pillanatig várni kellett, de amikor gyengéden megsimogatta a paripát, az engedelmesen ágaskodni kezdett, és a gátlások az első frictiók után csaknem teljesen megszűntek, a továbbiakban pedig végképp eltűntek. Isteni gyönyör volt ez az ölekezés az illatos fenyvesben, remek, napos reggelben, azúrkék ég alatt. És talán ugyanekkor erkölcsi öröm; mert rettenetes volt az a gondolat, hogy szegényke talán anélkül fog visszautazni, hogy egyetlenegyszer is áldozhattunk volna szerelmünknek. Lassan sétálva, karonfogva, csókok között tértünk vissza a fürdőtelepre. Hogy hosszas elmaradásunkat még jobban indokoljuk, a kertésznél cserépvirágokat vásároltunk, és kézben vittük őket haza. Ily módon atyja figyelmét a kissé gyűrött szoknyáról is jobban elterelhetjük, mert a kendőt nem lehetett takarásra használni. Az bizony átnedvesedett a harmattól és az ondótól.

A délelőttöt igen jól töltöttük. Míg rendeltem, a kedves Sándor foglalkoztatta Olgát, és ugyancsak ő önfeláldozó módon hagyott magunkra bennünket, amikor megérkeztem. Arra gondoltam, hogy sohase fogom tudni méltóan meghálálni ezt a jóságát. Délután röviden értesítem az apát, aki ezt nagyon várta, hogy milyenek jelenleg a házasság chance-ai, azután ismét a parkba vonultunk bolyongani. A gyengédség mindkét részről szinte túlaradó volt, és a nyári távollét lyrai eseményeinek felsorolásában mindketten kifogyhatatlanok voltunk. Olga mindjárt első sétánk alkalmával még előző napon előállt a kérdéssel:

- Fiacsám, őszintén mondd meg, hogy megcsaltál-e?

- Hogy gondolsz ilyet, fiam! - mondtam, de nem igazi meggyőző erővel.

- Jaj istenem, nyafogott kedvesen arcomat vizsgálva, már látom, hogy megcsaltál, valld be, én megbocsátok, te férfi vagy, valld be, édes drágám!

De nem vallottam semmit, hanem amint csak kívánta, megesküdtem, hogy hű voltam hozzá.

Este korán feküdtek, hogy a reggeli felkelés ne okozzon nehézségeket. Apja, úgy látszik, azt tartotta, hogy a proponált „parthie de lune” alatt akarjuk megbeszélni az éjszakai teendőket, s ezért nem egyezett bele a sétába. Így azután elváltunk. Sándorral még jártunk egy nagyot csevegve és cigarettázva, majd 10 óra tájban mi is feküdni mentünk. Én átöltöztem a kipróbált módszer szerint. Gumitalpú cipő, bő, szürke, puha hálóing (mellény nélkül), harisnya és sapka volt minden ruhám. A condomot mellőztem, de a vaselint nem feledtem el. ³/₄ 12 tájban, miután a csikorgó lépcsőkön lehető zajtalanul lelopóztam az első emeletre, és atyjának hortyogását konstatáltam, bekopogtam az édeshez. Hamarosan csikorgott a kulcs, s én gyenge, kellemes izgalommal beléptem. A szobában csak gyertya égett. Olga az ágyon ült egy vékony batisztingecskeben, amelyet telt idomai most még az ismert mértéknél is jobban kitöltöttek. A vállakat csak egy vékony szalag képezte. (Ezeket az ingeit nagyon kedveltem. Sajnos, csak 3

darab volt belőlük.) A frizuráját újra csinálta meg erre az alkalomra. Kagylókat viselt kétoldalt, és a fejtetőn erősen lesimította a választékból kiindulólággal. Ez a nekikészülés valami édes szemérmetlen asszonyos zamatot adott lényének. Egy reneszánsz nőnek éreztem. Szép karjaival eltakarta az arcát, és derekát rázta az izgalom. Bezártam az ajtót, és gyorsan levetkőztem. Hamarosan a csókok özönébe merültünk. Mikor hozzámsimult ebben a félmeztelen, nemesen ingerlő állapotban, a harsány, meleg boldogság öntött el. Ő, szegényke, egészen mást érezhetett. Fogai vacogtak; tisztán lehetett hallani ritmikus összeverődésüket, teste reszketett és libabőrös volt. Én azonban elfedtem a kuleslyukat, lefektettem őt a kanapéra, és hamarosan feloldottam varázsvesszőmmel a félelem kínja alól. Éreztem, hogyan nyugszik meg karjaimban, melepszik meg a bőre, hogyan szűnik meg teljesen hideg rettegése, hogy helyet adjon a forró, észvesztő, drága kéjnek, az ifjúság és szerelem eme legszebb, legvirulóbb gyermekének. Hamarosan eljutottunk az extasis pillanatáig. Még öt-tíz percig suttogva beszélgettünk, biztosítva egymást örökös szerelmünkről, azután tekintettel a helyzetre, amely állandóan aggodalmas és félelmes volt, nemsokára távoztam. Atyja ti. aznap nagyon emlegette, hogy éjjel is akkor tud felébredni, amikor akar. Erre való tekintettel, meg arra, hogy kis feleségemnek másnapra ki kellett aludni magát, és harmadszor, mert nem lévén trainingben, a herém fiziológiai szabály szerint lassabban működtek, úgyhogy egy újabb élvezetteljes copulatiót csak $\frac{3}{4}$ -1 óra múlva várhattam: tehát forró csókok és ölelések után elhagytam a szobát. Ha az előző napokban és hetekben, felhasználva a kínálkozó asszonyok egyikét vagy másikát, rendszeres, naponkénti coitusokat végeztem volna, akkor most tömegesebb örömeiket okozhattam volna kis Olgámnak. Vajon megbocsátotta volna-e az édes, ha így cselekszem az ő érdekében, az ő kedvéért és mindkettőnk élvezetének fokozása céljából. Azt hiszem, hogy nem.

Nagyszerűen aludtam reggelig, amikor parancsom szerint a portás felköltött. Sietve öltöztem, hogy együtt reggelizhessem Olgával. Még szobájában találtam, az egész helyiség tele volt még az éjjeli események illatával, emlékeivel. A reggelinél kedvesen emlegette, hogy itt marad, vagy visszaszökik, és nagyon sok örömet szerzett nekem kedvességével. A vasútnál még utánaugrottam a kocsiba, és a szűk folyosón jól összecsókoltam, azután szontyorodottan tértem vissza rendelőmbé Sándorral, honnan nemsokára fürdeni mentünk.

A fürdésnél sokat beszélgettünk a nőinkről, a házasságról, ennek eshetőségeiről, a követendő szabályokról stb. Közben megzavartak bennünket Braunné, a bérlőnőnek kis rokonai, ausztriai Zs. lányok feszes fürdőruhákban. Ezek közül az egyik nagyon tetszett neki. Frida Szeinlich nevű. Kék szemű, görög orrú, nagy homlokú és kitűnő formájú lány, aki őt Tiegarman Sophie-ra, volt újfüredi szerelmére emlékeztette. Összehoztam őket, de nem nagy eredménnyel. A lány pretensivitása miatt Sándor nem tudott támadáshoz jutni. - Később a saison legutolsó napjaiban én kísérleteztem több délutánon át unalmamban és német nyelvyakorlás szempontjából ezzel a Fridával. Azt elértem, hogy egyedül messze az erdőbe eljött velem sétálni, amit kezdetben sehogy se akart. Megtettem azt vele, amit pl. Szidivel is - s amit általában muzikális zsidó nőknél igen jónak tartok -, hogy elvittem őt egy templomba, és ott orgonáltam neki. Ez tetszett neki értelemben is. Mint varázsló is bámulatba ejtettem őt. Kijelentettem, hogy tekintetéből jól olvasok, és tudom, hogy 1 $\frac{1}{2}$ év előtt szerelmes volt, csalódott, sokszor visszagondol a dologra, néha minden emóció nélkül, de néha igen keserű érzésekkel. El volt ámulva, bevallotta, hogy minden az utolsó betűig igaz, és esküdözött, hogy valakitől hallottam a dolgot. Az igazság az volt, hogy semmit se hallottam, de nagy óvatosságából, ami egy 19 éves lánynál, még ha kék szemű is, ritkaság, biztosan következtem, hogy már megjárta. Esküdözött azonban, hogy soha senki meg nem csókolta. Kijelentettem, hogy én leszek az első. Úgy is történt. A lány azonban nem viselkedett melegen, kedvesen, talán észrevette, hogy nekem csak játék az egész, úgyhogy az egészet abba hagytam. Unokanővérei visszamondták nekem, hogy egész délutánokat sír a szobájában, én azonban

nem békültem ki vele, és negligáltam, később mégis pár napra újra jóban voltunk, de mikor az újabb kis attaqusnál is egész hasonlóan járt el, többé nem beszéltem vele. Megvettem őt, mert láttam, hogy szeret. Sokszor odalopózott az ablakhoz, ha zongoráztam, és nézett hosszú percekig. Ha társasággal vacsoráltam, hasonlóképp kívülről, a teraszról figyelt, és unokanővérével, Grete Loeff-fel, akiben szintén szerelmet keltem, csak rólam beszéltek. Ezt a szobaasszony súgta be, aki tanúja volt tárgyalásaiknak. Elutazásomkor mégis kezet nyújtottam neki. Hangja halk volt és könnyes. Valami vallomást várt, valami ígéretet, bár a legcsekélyebbet - de csalódott. Azt mondtam, hogy sajnálom, hogy nem sikerült egymást megértenünk, és biztosra veszem, hogy az életben még találkozni fogunk.

- Aber wo, Herr Doktor, aber wo, kérdezte.

- Irgendwo, feleltem, so fühl ich!

Professzionátus élvezettel csináltam ezt, és nagy elégtételt éreztem, hogy a kék szemű női fajon bosszút állhatok úgy a magam, mint éppen ezt a lányt illetőleg - Sándor nevében.

Unokanővére, a fess, formás kis Olga-arcú, izmos, 17 éves Grete Loeff, bár hiányzott nála a kék szem, hasonló óvatos temperamentum volt. Néhányszor úgy alakultak a dolgok, hogy bizalmába jutottam, de többet elérni nem sikerült, mint hogy erőszakkal megcsókoltam az arcát és a nyakát. A lány utána szidott, mint a bokrot, de kipirult arcából láttam, hogy a megaláztatásával kapcsolatban valami nemi örömet mégis érez.

Ez a két lány meggyőzött engem arról, hogy számomra igazi sikerek, meleg csókok és ölelések csak a finom és érett nők között teremnek. S ezt a nézetemet nem másítják meg azok a kedvező tapasztalatok sem, amelyeket éppen a nyáron a fiatalabb nőket illetőleg szereztem, mint B. Bözsi, S. Kitty, a kis Margit szobalány, L. Paula (a bába lánya), Annie Laplace(!)-szal való esetek.

Ezek sorába tartozik a G. Edith-tel való kis mese is. Egy 17 éves, hatalmas, kissé kövér, de igen formás, barna lány volt ez, rózsaszín arccal és barna őzikeszemekkel. Anyja egy táblabíró özvegye, egy 135 kg-os asszony a rendelésre magával hozta. Egy szénszemecskét távolítottam el a lányka szeméből, majd egy kis *Adrenalinnal* rendbe hoztam a tágult ereket úgy, hogy hosszú órák szenvedéseitől szabadítottam meg egy perc alatt. Egy alkalommal ezzel a lánnyal a második emeleti folyosón beszédbe elegyedtem. Néhány bók után megfogtam a kezét, magamhoz húztam. Fejét a vállamra hajtotta, és csókomat mohóan, tüzesen viszonzta. Tisztán a híremnek tulajdonítottam ezt a sikert, tehát távol állt tőlem, hogy túlbecsüljem. Úgy látszik, az asszonyok és a lányok egyaránt szenvednek a gyarlóságtól, hogy a kíváncsiságnak nem tudnak ellenállni, ha a szóbeszéd révén fejükbe kerül a motosz. Még néhányszor csókolóztunk a folyosón hasonló véletlen találkozások alatt, a lány gyors követelőző kérdése azonban, bár azt illő szerénységgel tette fel („Hiszen maga úgyse szeret engem!?) elvette a kedvemet az udvarlástól. Csinossága és hatalmas, bimbózó, üde teste mellett csak nagy érzékisége volt az, ami mellette szólt, modora, intelligenciája viszont vidékiessége, kellemetlen gentryskedő úrilány-allűrje révén teljesen lerontotta a hatást. Szemrehányó tekintete és gyors soványodása, amely a következő 2 hét alatt szemmel látható volt, megfelelő büntetés volt számomra a könnyelműségért, mellyel ezt a szegény gyermeket minden ok nélkül megzavartam.

Ugyanerre a lapra tartozik a bérlőnő leányával, a kis, ormótlan Hildával való ügyem. Párszor bejött hozzám villamozásra, mert nyakának vastagsága és szívpanaszai a kezdődő Basedow gyanúját érelték meg bennem. - Pár csókomat elég szívesen fogadta, de mikor szebb unokanővérei a fürdőre érkeztek, róla teljesen elfeledkeztem. Nem bánta, mert még éretlen és kissé tuskótermészet volt, aki belső emóciókra képtelen. A báj hiányzott belőle.

Annál tüzesebb természet szorult a már öregedő Directricébe. Egy 35-40 éves elvált asszony volt ez, de állítólag télen cocotte Budapesten. Modora nem erősítette meg azt a pletykát, de az arcvonásai annál inkább. Kissé tömpe, vastag orra, kék szemei, szőke haja és igen szép teste volt. Egy este, mikor migraine-rohamot kapott szobájában, megvizsgáltam. Elbámultam mellének üdeségén és szépségén. Remek, fehér, vastag karjai voltak, és csodálatosan forró, izmos, rózsaszín ajkai. Még azon este meggyőződtem, hogy mesterien ölel és csókol. A támadásokat később alkalomadtán megismételtem, de tovább soha se mentünk. Ő hűséget emlegetett, én pedig nem akartam a gyógyszerészt, aki életre-halálra udvarolt neki, és nagyon szerette őt a nyeregből kiűtni. (Vézna kis cvikkeres fiú volt, akit Lea kutyául megkínzott.) Egyébként ma is bánom, hogy éjjel be nem kopogtam hozzá. Egészen bizonyos, hogy rendkívüli élvezetekben lett volna részem. Igen jó barátságban váltunk el.

Itt említem meg, hogy több leány és asszony akadt, akikben hajlandóságokat vettem észre, de kiknél egyáltalán nem tettem semmit, hogy kiaknázzam azokat a lehetőségeket, melyeket kiaknáznom lehetett volna. *J. Dóra*, az államtitkár leánya, kinek anyja egy csodásan bájos, nagy múltú író, nagyon érdekelt, kezdettől fogva igen barátságos módon közeledett hozzám. Egyedül fölkeresett a rendelésem, vizsgáltatta magát, és kezelte a torkát, állítólag fájó fogát stb. (NB. szülei semmit se tudhattak a huncut lányka orvosi vizitjeiről, mert honoráriumot nem kaptam.) Viselkedése agresszív volt. Úgy szorongatta a kezemet, mintha phallost fogna, és hysteriás, kék szemeit erősen rám szegezte. Affektált, indokolatlan nevetései, ha egyedül voltunk, szintén elárulták a bensejében történőket. Mesteri termete volt. Vékony bokái, óriási vádlik és combok, emellett sápadt, érzéki arc, hysteriás, nyugtalan mozdulatok. Nemi telítettsége oly nagyfokú volt, hogy folyton csókolta kis francia társalkodónőjét, s mint ezt a francia lánytól megtudtam, az öleléseket este az ágyban fokozott mértékben üzte. Egyszer a társalkodónő, másszor pedig Dóra vitte ilyenkor a férfiszerepet.

A francia kisasszony, *A. Laplace*, egy madártestű, nagy szemű és korán öreg arcú párizsi lány az arcát kezelte nálam. Vibrációs masszázssal valóban sikerült azon néhány ráncot kisimítani. Viselkedése kezdettől fogva imbecillis és félremagyarázhatatlan volt. Gyakran kérdezte magyarul és franciául, hogy miért nem szeretem őt, és azokat a lányokat és asszonyokat, akikkel látott, sorra szidta és szapult. Különösen *N. Margitnak*, ennek a 32-34 éves vénlánynak a vonzalma keltette fel undorát, és nem szűnt meg nekem hordozni a pletykákat, amelyek *N. Margit* nagy szerelméről, otromba és túlzott esengéséről szóltak. *J. Dórával* együtt mulattattak ezekkel a dolgokkal, és jókat nevettem azon az őszinte, komisz kajánságon és rosszindulaton, amellyel ezt a szegény, csúnya lányt a szememben még jobban kisebbiteni igyekeztek. Utánozták pillantásait, mozdulatait, zavarát, viselkedését, amikor célzásokkal frappírozták és bosszantották őt stb.

Ez a szegény, derék és művelt lány egy v. miniszternek volt a lánya, és unokahúga *Korányi Frigyesnek*, teljesen árván már évek óta a fürdőn járt, főképp Erdélyék társasága miatt, akik bevették, és pártolták őt. Én, értesülve, hogy zongorázni jól tud, ajánlottam *Párdynak*, a képezde igazgatójának, aki egy hangversenyt akart rendezni, hogy kérjék fel őt szereplésre. Megtették. Négykézre játszottam vele *Wagner Császár* indulóját, és kísérte hegedűjátékomat. A próbák alatt vettem észre, hogy a lány viselkedése kellemetlen, nyugtalan, és félszeggé válik. Kerülni kezdtem, mert irtóztam attól, hogy ennek a szerencsétlen, árva teremtésnek szenvedést okozzak. Hasztalan. Még annál rosszabb volt. Tolakodó módon kereste társaságot, hívott zongorázni, sétálni, és gyakran nem tudtam kibújni alóla, hogy kettesben vacsorázzunk. Ebből az a baj származott, hogy mindig azt szerette volna. Meglesett ablakából, hogy mikor megyek az étterembe, s így az a taktikám, hogy nagyon későn vacsoráztam - csak hogy egyedül nyugalomban legyek -, ez is csődöt mondott. A dolog mind keservesebbé vált. Az egész társaság - Erdélyék, *Szabó József* - ugratta őt, ami egy ilyen intelligens és

szemérmes vénlányra dupla kín lehetett. Egy esti sétán már a szerelemre terelte a szót, és én hideg borzalmat éreztem arra a gondolatra, hogy most valami vallomásfélét fog mondani. Nem következett be, de óvakodtam máskor a társasággal menni este, ha ő is ott volt. Egy napon izgatottan megjelent rendelésesen. Megjegyzendő, már többször célzást tett, hogy meg akarja magát vizsgáltatni, én azonban nem szoltam egy szót se, és nem hívtam. Most mégis beállított. Sírni szerettem volna a sors kegyetlen szeszélye miatt, amely ilyen lehetetlen helyzeteket produkál. Panaszkodott, hogy már több éjszaka óta *egyáltalán* egy órát se alszik. Megvizsgáltam - ó milyen szánalmas volt ez a szalagos, finom ing! -, félfürdőket és csillapítókat rendeltem. Egy hét múlva jelezte, hogy jobban van. Én azonban kezdődő Basedowra gondoltam, és elrendeltem a nyak pontos mérését hetente. Utolsó vizitjénél meghívott, hogy látogassam meg, és még a fürdön létem alatt több képeslapot küldött. Elutazásához kiment az egész társaság, a kedvükért nekem is ki kellett mennem, mert külön megkértek rá. Az ugratásban azonban nem akartam részt venni, és nem fogadtam meg a rosszmájú, vidám, özvegy tábornoknének, Zsoldosnének a tanácsát, aki egy virágcsokor átadását részemről igen illendőnek minősítette.

Az augusztus utolsó napjaira esett egy különös esetem. *B.-né*, egy tescheni orvos ott nyaraló nagynénje jött hozzám be vizitre. Egy púpos és gömbölyű nő, feneke szép, rózsaszín arcbőrrel, finom vonásokkal, ősz hajjal, kicsiny, elefántcsontfehér kezekkel. Az egész lénye kacér, rátartó, kedves és sexualis. 52 éves kora mellett vonzó és izgató volt, mint egy özvegy, akinek 7 gyereke él künn a világban, és lelkileg még mindig friss, élni akar, ruganyos, és éppen nem érzi magát szerencsétlennek testi hibája miatt. Ez természetes, hiszen szerették, és pedig alaposan (?!), és a púpját sem láthatta, hacsak dupla tükörből nem szokta nézegetni. (Vajon honnan magyarázhatjuk a púposok eszességét, életkedvét és jó idegeit. Azt hiszem, hogy a gerinc és egy kitűnő vérrel való ellátottságból.) Már az első percek után az asszony kihívó mosolygásának hatása alatt gyenge izgalom lett úrrá idegeimen. Beszélgettünk. A nagy fiát, a vezérkari főhadnagyot említette. Azután vizsgáltam. Lefektettem a kanapéra. Mosolygott. Vértörpös, kedves és vastag ajkai között megcsillantak porcelánfehér, szép fogai. Megfogtam a kezét, és hirtelen csókolni kezdtem. Mosolyogva, nyugodtan nézett. Erős izgalomban folytattam a csókolást, és finoman kialakult könyökárkáig jutottam el. Majd hirtelen lehajoltam, és az ajkát csókoltam meg. Hosszan rátapadtam. Ő kipirult. Telhetetlen csókokkal borítottam orcáit, homlokát, formás tokáját. Egyszerre csak elkezdett nevetni. Kinevetett. Eltolt magától.

- Aber Herr Doctor, was machen Sie, einem solchen alten Weib.

- Sie sind nicht alt, Gnädige, verzeihen Sie wegen meine Freiheit, aber ich bin entzückt von ihrer Schöneit und Reiz und von ihrer Jugend! Verdannen Sie mich nicht. Ich fühle nur eine unendliche Ehre gegen Sie! (Sajátságos, hogy a némettudományom hasonló alkalmakkor mindig megháromszorozódik.)

Felült, még engedte csókolni a kezeit, de újra nevetett. Kacagása nem volt csengő, hanem torz:

- Hihihhi, hihihhi.

Ez lehűtött. Leültem. Még pár percig beszélgettünk közömbös dolgokról. De pénzt nem fogadtam el tőle. Egyébként csak volt nálam. Nem is csekély rheumája hozta a fürdőbe, csupán nyaralni jött. Másnap elutaztak. De még aznap a korzón egy kedves és kissé gúnyos búcsúmosolyát fogtam el. Nagyon szerettem volna gyöngédségemről őt kétségbevonhatatlanul is meggyőzni, a kegyetlen természet azonban, amely a nőknél pontos terminusok közé szorítja a nemi élvezetek lehetőségét, megfosztott ettől a különleges örömtől.

A nyár közepén jelentkezett rendelésesen egy gyászruhás, kék szemű asszony, *B.-né*, később megtudtam, hogy született *H...szky* lány, férjével. Egyike volt a fürdő legszemérmetlenebb hystericáinak. Az arcát és testét határozottan csinosnak lehetett mondani, de a hangja, beszéd-

modora, intelligenciája lerontották a hatást. Naponta járt hozzám. Kezdetől fogva kihívóan viselkedett, bókolt, intim dolgairól beszélt. Férje, egy nervózus és buta tót kereskedő, rendkívüli mód féltette, és gyakorta írt neki hosszú, féltékeny leveleket. Ezeknek egyike, amelyben a férfi az egész életrajzát elmondta, hogy az asszonyt meghassa, igen szánalmas, és mégis érdekes volt. Azt láttam ebből a levélből, hogy a szerelem még az alacsony intelligenciájú ember kifejezőképességét is hihetetlenül megnöveli. Az asszony fordította le nekem ezt a levelet, és közben jóízűeket nevetett; oly világosan éreztem, hogy mit akar ezzel elérni. Meg akarta akadályozni, hogy férjét esetleg őszintén megsajnáljam, és e révén az ő megtámadásáról lemondjak. Nem sejtette, hogy hiába minden mesterkedése, mivel szívem teljes egészében le van foglalva. Majdnem hat hétig maradt a fürdön. Jó barátságban volt Zelmával, s míg az a fürdön volt, nem is próbált semmit, később azonban gyakran hívatott, szobájába hysteriás izgatottságai idején, úgyhogy az összes szobalányok és a szobaasszonyok is nevettek. Ennek az asszonynak csekély 5 darab leánya volt, akik gyakran írtak neki kedves, szarkalábas leveleket, drága jó mamuskának nevezték, és látszott, hogy nagyon vonzódnak hozzá. Nem értettem az asszony panaszát, aki ezzel mintegy mentegetni akarta magát viselkedéséért, hogy házassági kielégítetlenségről, elégedetlenségről beszél. Elvégre 5 gyermeket csinálni nem csekélység, és éppen nem mutat impotenciára. Mindegy. Semmi hajlamot nem éreztem, hogy az asszonykának legalábbis kijavítsam boldogtalanságát. Csak néha, amikor az asszony vizsgálat alatt a harántágyon, fűző nélkül és szoknya nélkül, lihegve, könnybe borult szemekkel, mintegy könyörgően nézett rám, fordult meg a fejemben: mi lenne, ha megszánnám. De ez csak puszta gondolat volt, semmi érzés nem járt vele, mert eszembe jutott ilyenkor mindig kis Olgám is, aki most távol, a forró Budapesten egy harmadik emeleti, sötétre függönyözött szobában gondol reám, nyomasztó és édes érzések között, hüen, magányosan tesz-vesz, jár ide-oda talán gyenge fejfájással a vágtyól és forróasztól, és ilyenkor távolabb voltam, mint valaha, attól, hogy megszegjem a neki tett ígéretemet.

B-néről egyébként, bár soha együtt vele a fürdön nem mutatkoztam, igen sokan azt hitték, hogy szeretóm. Talán azoktól az asszonyoktól, mint Iláncsyné, származhatott ez a pletyka, akik a vendéglő teraszán kezükben órával jegyezték, hogy ki meddig marad nálam. B-né valóban gyakran maradt soká. Úgy intézte a dolgot, hogy utolsó legyen a délelőtti rendelésen, hogy ne kelljen sietnie. - Gyakran küldött csemegéket a férje üzletéből. Sajtokat, kandírozott gyümölcsöket, mézet, borovicskát, amiket azonban sohase költöttem el. Valami undort éreztem a holmijai iránt is, és mindet a portásnak és a szobalányoknak ajándékoztam. Milyen isteni élvezettel és mohósággal fogyasztottam ezzel szemben azokat a finom gyümölcsöket, amiket kis Olgám küldött.

Jó tanácsok:

- 1.) Ne feledd el, hogy ha coitálni nem lehet: még mindig van alkalom az *O.C.*, a *frott*, a *cunilingu*, a *coit. in anum*, a *fellatio* műveleteire.
- 2.) A sikerben kételkedni kell, de *viselkedjünk* úgy, mintha egyáltalán nem kételkednénk.
- 3.) *Nem szabad elfeledni*, hogy a bróm, a borbély, a fürdő, a tiszta fehérnemű, a szívmosás, a klyma, az orrmosás, az alkohol stb. oly eszközök, amelyek nehéz helyzetben sokat segíthetnek.
- 4.) Ha nem tudunk már uralkodni magunkon: még vegyünk be 1 gr. brómot, és várjunk fekvé 1/2 órát.
- 5.) Egyenletes, számolt, lassú, mély légzések, hanyatt fekvés mellett önuralmat biztosítanak.
- 6.) Az akarat nevelése nagyszerű munka, örömet is okoz, de...

1912. szeptember 19.

A mai nehéz napot részletesen akarom leírni. A 19. számot nem szeretem. Ezentúl úgy kell intéznem a dolgaimat, hogy e napon lehetőleg ne mozduljak ki a házból. - 9-kor ébredtem. Hamarosan 0,012 P-t helyeztem el, ezután visszafeküdtem az ágyba. Euphoria nem jelentkezett. Étvágy nélkül kávéztam, és a cigaretta nem jól esett. Lementem az osztályra és Somlyóval, Szamosi Elza paralitikus elvált férjével kezdtem beszélgetni. Ugránczó fecsegése egy szimpatikus embert reprezentált. Kedves és frivol dolgokat mondott el nemi életéről. Megrázó volt utolsó coitusának elbeszélése, amikor reggel kilumpoltan érkezett haza a Fészekből, meg akarta löni nejét, majd pedig undorodva kihúzta penisét. Akkor már jól tudta, hogy az asszony hűtlen hozzá. Arra a hírre, hogy felhasználom az alkalmat, és elmegyek, megnézem azt a nagy [...], amelyet egy ószeres megvételre ajánlott fel. A portás azonban felcsenget, és jelzi, hogy mesterünk első előadásán valamennyiünk jelenlétét óhajtja. Nem lehetett gondolkodni. Végig kellett hallgatni előadását, mely két óráig tartott, és teljesen érdektelen, színtelen volt. Sehol egy érdeklő pont, egy ügyes pedagógiai fogás, egy hangsúly, egy szünet, egy tehetséges gesztus. Hosszú mondatok, megkezdett és újakezdett mondatrészek stb. Nagy fáradtságérzésem volt. Akkor jelenti a portás, hogy Sassy, piktor barátom vár. Egy szőnyegszakértőt hozott, amire tegnap kértem. Megnézték a nálam mutatóban lévő szőnyeget, véleményt mondtak, a velük való társalgás annyira fárasztott, hogy csak nehezen tudtam udvarias lenni. Telefonhoz hívtak, elbúcsúztunk. Harmos telefonált, találkát kért. Adtam: a Kálvin térre $\frac{1}{3}$ -ra. Gondoltam, hogy Olgához menet majd elkísér, és ez alatt beszélgetünk. Megebédeltem. Az ebéd jólesett, de hibát követtem el azzal, hogy az egyes tál ételek között semmi szünetet nem tartottam. A cigaretta utána ismét nem nyújtott élvezetet. Bözsi is megzavart benne. A kislány viruló színben és kedvben jött fel. A hétfőn adott 5. sz. JK hatása szemmel látható volt. Maga is kijelentette, hogy sokkal jobban van tőle, és kért új injekciót. Adtam neki ugyanazt a dosist, minthogy 37,5-ös hőmérséke miatt az óvatosságot láttam tanácsosnak. Elkérte az arcképemet. Odaadtam. Együtt mentünk a Kálvin térig, és elkísértem még egy darabon a Kecskeméti utcában. A Kálvin térre visszamenve Harmost sehose láttam, bementem tehát a Báthory Caféba, egy skatulya Luxort vettem. Elkedvetlenített az, hogy a csinos német kasszírő, bár igen szíves volt, de mégse hasonlóan barátságos, mint én. Arra is gondoltam, hogy H. Desirét odaállította a telefonhoz, hogy dicsekedjék vele, hogy én találkozni kívánok vele. Az Estet olvasgatva átkocsiztam, és már meglehetősen P-éhséggel, gyalog siettem föl Olgához. Öcs otthon, ablakok tárva-nyitva. Nagy kedvetlenségi érzés. - Csevegtünk. Szépsége, tisztasága, formái felizgattak, és nem elégíthetvén ki szenvedélyemet, le-fel kellett járnom a szobában, hogy csillapodjam. Majd 0,045 P-ét helyeztem el, de az euphoria ismét elmaradt. A lányka uzsonnát csinált. Közben erkölcsi tanításban részesítettem hazugság miatt, ami miatt elszontyolodott, és dühös volt reám. Mindazonáltal édesnek és imádandónak találtam. Ozsonna után hamarosan távoztam, annál is inkább, miután az öccsben semmi hasonló szándékot nem vettem észre. Vizitelni akartam Moravcsiknál. Nem volt otthon. Elmentem Szabó Józsihoz, aki miután közel lakik, szinte fel volt véve a programba. Őt se találtam otthon. A hüvös, szép estében nekiindultam a városnak azzal, hogy bevásárlásokat fogok tenni. Előbb azonban a Harmoniához vettem utamat, hogy zongorámat kifizessem. Új pianinómmal, amelyet két nap előtt szállítottak, úgy alakult, hogy az egész zongora árát könnyen kifizethettem. Közben azonban Kohn zongorakereskedővel értekezve szomorúan vettem tudomásul, hogy a Harmonia által nekem 840 koronába számított piano tulajdonképp 700 koronába kerül. De azután kiszámítottam, hogy 700 korona kétévi kamata tulajdonképpen 140 korona, és ennyi idő óta kölcsönzők én a Harmoniától zongorát. Eszerint nem csinálnék egészen rossz vásárt. Azonban más baj jött közbe. Az igazgató könyveiből az tűnt ki, hogy míg én 270 koronát törlesztettem, ők csak [...] írtak a javamra. Bosszankodtam a

mézédes szavú, kövér fickón, aki adja a barátot és tisztelőt, s emellett úgy meg akar nyúzni, mint egy vidéki földbirtokost. Elmentem, ígérve, hogy elismervényeimet behozom. Végigmenve a Váczi utcán, a temérdek jól öltözött ember rosszkedvre hangolt. Láttam, hogy léteznek nálam jobban öltözött urak is Budapesten, holott énnekem az felelne meg, ha magamat tudnám e tekintetben a legjobbnak. Hozzá Lacival, az öccsel találkoztam. Valószínű, hogy hamarosan utánam elment hazulról, tehát legokosabb lett volna a Moravcsik- és Szabó-féle nem sikerült vizitek után Olgához visszamenni, és Ámornak áldozatot mutatni be! Míg ezen töprengtem, egy könyvet vásároltam, E.T.A. Hoffman zenei iratait, melynek kiállítása figyelmemet megragadta. Majd ellátva magam A Nap friss példányával, a Gerbeaudhoz tértem be egy kis süteményre. Sajnos, az első ember, akit itt megláttam, Farkas Pál volt, ez az undorító stréber, akinek esete élénken példázza, hogy a pénz mindenek fölött úr a világban, s véle szemben még önmagunk becsülése se ad egyensúlyt, mert hiszen hogyan becsüljük meg önmagunkat, ha akarjuk a pénzt, és nem tudjuk elérni. - A Gerbeaud closetjében egy újabb 0,012 P. vigasztalt meg. Fölvágtam a monoklimat, de a dohányzóban nem jól éreztem magam; pazarul öltözött hölgyek hívták ki az irigységemet és dühömet, és egy kitűnően öltözött, kövér bolesz fiú, aki úgy nézett ki, mint Job Dániel kinézne 90 kg-mal. Megettem süteményeimet, és elszívtam egy Gianadist a Nap olvasása közben. Nem volt nyugtom. Egy szőnyegkereskedőhöz mentem be a Gizella téren. Itt találtam is olyan kék halinaszőnyeget, amilyennel az egész szobám padlóját óhajtottam bevonni, sajnos, azonban oly drága volt, hogy egészen kedvetlenül távoztam. 120-140 koronába került volna a padló beborítása. Hogy mégis csináljak valami jó üzletet, a Keletihez mentem be, és kifizettem a számlám törlesztésére 100 koronát. Ez némileg megnyugtatót. Hazaindultam.

A zsúfolt utcákon minden érdeklődés nélkül, dühöngve a gazdag emberekre és szégyellve szegénységemet, amely már mindössze csak 1200 koronából állott, töprengve a téli kereset bizonytalanságán, s azon, hogy a Világtól sikerülni fog-e megkapnom a 3 hónapi kielégítést (ha mégis távoznom kell majd) - így mentem, mendegéltem. Szerettem volna venni tollakat, hogy még megmentsem az estét, de nem sikerült, mert a Kossuth utca közelében, a Múzeum körúton csak egy papírkereskedés volt, s ennek pedig tollválasztéka botrányosan kicsi. Nem találtam a kívánt íróeszközt. Fölültem tehát toll nélkül, mivel nem akartam megkockáztatni, hogy esetleg az Üllői úton várva a kocsira a *Megtelt* táblákban gyönyörködjem. - A kocsi lassan haladt. A csinosabb nők, akik benn ültek, semmi hajlamot sem mutattak, hogy észrevegyenek. Nevettem hiúságomon, de való igaz, hogy most efféle *siker* segített volna nehéz helyzetemben. Leszálltam a klinikánál. Vettem egy cipőkrémet, zsinórt és zöldpaprikát. Otthon a portás újságolta, hogy egy németül beszélő hölgy kétszer is keresett telefonon. Aggódtam, hogy G. mama Pesten van, és fölkeres. „Lásd - szóltam -, most meg kell enned, amit főzőgetél.”

Az orvosi étkezőben egy ellenszenves arcú, vidám kolléga biliárdozott. Milassin Jánosira emlékeztetett, és simplex butasága felkeltette irigységemet. Megvacsoráltam, de nem volt borom. Gyula megitta, és nem hozatott mást. Az alkoholtól reméltem még valamit. Így e reményem is kútba esett.

Közben Winter megjött a találkáról. Egy közel lakó kislány ti. találkára hívott engem „Krajner József”-nek címzett levélben. Wintert küldték ki. A leányka ott volt, de nem szólította meg Wintert. Világos, hogy velem akart találkozni. Szobámba mentem tehát, és zongoráztam egy kicsit, hogy a látóhatárra csaljam. Jelentkezett is egy fehérnép, de hamarosan el is tűnt. Mit volt mit tenni; még sírós hangulatban nekikezdtam a szoba átrendezésének, de nem boldogultam a nehéz szőnyegekkel, kifáradtam, abbahagytam.

Azután arról gondolkodtam, hogy meg kellene a levelet írni Braunnénak. Az az irtózás fogott el, amelyet akkor érzünk, ha valamihez a sikertelenség reményében fogunk hozzá.

Végre naplóhoz ültem. Írtam... írtam. Már jobban érzem magam. $\frac{1}{2}$ 11 órakor egy újabb 0,012 P-vel segitettem magamon. Közben lenn jártam az osztályon, és injectiót adtam egy paralyticusnak. Eközben megmértem a súlyomat, 80 kg. Ez annyi, mint ruhástól 82 $\frac{1}{2}$. Mégis híztam valamit az utolsó két napban talán. De mit ér mindez. Sehhol semmi remény. A tükörbe néztem ott a szobában. A lámpák kormosan égnek, alig világítottak.

„Komám, szedd össze magad - szoltam -, mert meg fogsz dögleni, komám, meg fogsz dögleni.”

Így szoltam, azután feljöttem az írást folytatni. Most $\frac{1}{4}$ 12. Mennyivel jobb sorban vagyok, mint tavaly ilyenkor, és mégis sokkal boldogtalanabbnak gondolom magam. Talán holnap jobb nap virrad?...

1912. IX. 20.

Álmom, amelynek, dissonáns hangulatával ébredtem, a tegnapi nap bajait folytatta. Szereplők én és Olga voltunk. Színhely: Iglófüred vagy Stubnyafüredő. Megérkeztünk, elszállásoltak bennünket egy kis szobába, de bárhogy kerestük az alkalmat, nem sikerült áldozatot bemutatni Ámornak. Kétségbeejtő helyzet volt. Mindenki zaklatott bennünket, sőt a szobában éjjelre egy öreg parasztot helyeztek el. Végül pedig Bolemame zavart: konzíliumra híván engem. Aggodalmas érzésem volt: „nem megyek, mert még az alatt a feleségemet valaki meglövi”. Délelőtt klinika. Délután Olga nálam. Az újonnan megvásárolt két szép perzsaszőnyegen küzdöttünk kétszer. A kislány édes és szép volt. Este náluk vacsoráltam, és atyja után elmondtam a zsidó kenyérimát. Később, vacsora után jóízűt csókolóztunk, hosszan, epedőn és virtuóz változatokban.

IX. 21.

Reggel későn keltem. $\frac{1}{4}$ 11 volt, míg lekerültem az osztályra. Bosszankodtam Moravcsik energiáján és türelmén, amellyel apró és nem alapos vizsgálatait üzte. Konstatáltam, hogy az az intolerantia másokkal szemben, minden munka és emberi erőfeszítés megvetése - a P hatásának tulajdonítandó, és újra elhatároztam, hogy okt. 1-ig legkésőbb meg kell szabadulnom az átoktól. „Jó pálinkákat fogok bevásárolni - határoztam el -, jó pálinkákat, mert csak ez fog segíteni a lemondásnál.” Félek újra, félek tőle. Nem lesz közel se olyan nehéz, mint tavaly, de igen fájdalmas. Miért? Mert P-mentes állapotban fele annyit se lehet dohányozni, és az elviselhetetlen. És mégis 100-szor több öröm nyílik az életben. Be kell látni, hogy az élvezetekben nem lehet a végtelenségig menni.

Ebéd után, amelyet kitűnő étvággal fogyasztottam el, franciaóra következett. A kis imbecillis Annie Laplace jött el. Fecsegtünk, de igen nehezemre esett. Sokszor butának éreztem magam. Kétségbeejtő, kétségbeejtő, hogy a „grand volupt”, a P milyen alternatíva elé állítja az embert, és micsoda uzsoraadót szed a földi siralmak eme egyszerű kijátszása fejében. Közben a borbély is megberetvált. Olga akkor azonban nem jött, hanem telefonált. Ezt előre éreztem. Felszedelőzködtem tehát, és 4 órára nála voltam. Egy áldozat, gátlásokkal, mert a haszontalan a függőnyt nem húzta le. Büntetésből közöltem vele, hogy a második áldozat el fog maradni, tisztán az ő hibájából. Siránkozott, én azonban visszavonultam a toilette-be, és 0,027 nagy dosissal követtem el egy miniature suicidiumot. Este ismét náluk vacsoráltam. A sör jókedvet hangolt. Később moziba mentünk. Othellót adták, és a színpadi Desdemona szóról-szóra Olgához hasonlított. Az arc, a karakter, a mozdulatok. A lány simogatott a darab alatt, mintegy azért, hogy elvonja a figyelmemet e hasonlatosságról, e ravaszság azonban így a mérge által kikészített állapotban symbolicusnak tűnt fel. Hozzá a hátunk megett kellemetlen, erős hangú fickók ültek. A szünetben felcsaptam monoklimat, mire az egyik alig hallhatóan, de megjegyzést tett. Azt a hibát követtem el, hogy nem vontam kérdőre. De egyrészt sajnáltam a

pénzt, másrészt a dolog kényelmetlenségeire gondoltam: segédet keresni stb., és harmadszor attól tartottam, hogy az ügyet a szűk moziban nem fog sikerülni finoman, névjegycserével elintézni, hanem verekedésre kerül a dolog, amelyhez minden energiám, frissességem hiányzott. Hogy ellensúlyozzam ezt a kellemetlenséget, Olga előtt oly módon állítottam be a dolgot, mintha én nem szeretném őt annyira, hogy fontos lenne nekem, hogy ilyesmit eltűrök-e előtte vagy sem. Mindazonáltal éreztem, hogy nem helyesen jártam el, és most már tudom, hogy mit kellett volna tennem. Így kellett volna szólni:

- Kérem, adja ide a névjegyét. Hogy mer ön engem megsérteni azzal, hogy reám megjegyzést tesz?

Ha e formulát akkor egy pillanat alatt megtaláltam volna, bizonyos, hogy *így* intézem el a dolgot. De akkor csak ilyesmi lebegett előttem:

„Micsoda nevelatlenség ez, megjegyzéseket tenni”... Amire a feleletet drasztikusnak képzeltem el.

Mi ebből a tanulság, hogy a P-vel sürgősen abba kell hagyni a játékot. A legkomolyabb végleges, reparálhatatlan bajok várnak rám: ha nem teszem.

1912. szept. 22.

A mai nap ismét egy nagy lépéssel vitt közelebb végleges elhatározásomhoz, hogy az átkozott méreggel szakítok, és a reális élet örömeihez térek vissza. Reggel 9 órakor keltettek. Halálos fáradsággal öltöztem. Mosdás után frissnek éreztem magam. Visszagondoltam az éjszakai álmra, amely 2 órakor ébresztett. Azt álmodtam, hogy egy nő - Buchwald Ila -, aki azonban sovány és bájos is volt, mint Dr. Bözsi - szóval egy nőalak, amely e két nőből volt összekomponálva - üldözött, és vitriollal akart leönteni. Szaladtam, páni félelemben, de a keramikockákon csúsztam, és így üldözöm már a nyakam közé loccsanthatta a maró folyadékot. Egy nagyot kiáltottam, és még hallottam a kiáltást, amikor felébredtem. A két nő szereplése világos. Mind a kettő szeretett engem, és én, bár egyiket se szerettem, elfogadtam vonzalmukat. Sőt fokoztam is azt részint hiúságból, részint szórakozásból. Az elnyomott gondolat: megérdemelted volna tőlük a levitriolozást. A gondolat egyébként, mint bizonyos fokig valószínű, már megfordult fejemben, mert B. B. mérges kislány, aki még hozzá a Napból és a moziból sok romanticizmust tanult, és tudhatja, hogy egy elhagyott nő(?) kockázat nélkül üzhet efféle mulatságot. Egy motívum Zelma, aki említette is, hogy vágya volna levitriolozni engem.

Délelőtt, mielőtt az osztályra mentem volna, 0,018 g P-t helyeztem el, mely azonban sajnos nem szerzett euphoriát. A vizitet magam tartottam. Túrhetetlenül unatkoztam, és semmi élvezetet se találtam a betegek megfigyelésében. Visszaemlékezve ez év januárjára és februárjára, úgy találtam, hogy érdemes lesz a méreggel felhagyni, és ismét élvezni az orvosi és zenei örömeiket. - Délelőtt B. Bözsi és K. Mariska a volt páciensek kerestek föl, és elláttam őket JK inj.-kal és jó tanácsokkal. Bözsi magával hozta barátját, Gizit, aki igen bájos lány, és Vészi Margithoz való hasonlatossága révén feltűnő rokonszenves volt. Most láttam és gondoltam, hogy ez az asszony tulajdonképp némileg mégis érdekelt. - A lányok elmentek. Étvágy nélkül ebédeltem. Utána 0,02 g valódi M adott nagy euphoriát, amely azonban a szív toleranciája miatt nem érvényesülhetett. Ezért azután még a nap folyamán még két Coff. natr. benz. 20%-ot helyeztem el. - Délutáni rosszkedvem legfőbb oka Dezső levele volt, amelyben egy rémes nő, egy varázslónő sok igaz dolgot mondott el neki az ő és családunk múltjáról. Olgáról úgy nyilatkozott, hogy elveszem, de hamar el fogunk válni, „e nő az egész világot szeretné a lábai előtt látni” - mondá a jósnő Olga jellemzéséül. A jóslat suggestiója nagyon

hatott reám, és rögtön élénken elképzelttem egy boldogtalan házasságot, amelyben Olga összes vélt kacér jellemvonásai praedomináltak.

Ez az M-használat átka. Minden józan kritika elvész, és ami elképzélhető, az már mint igazság jelenik meg ugyanazzal a Lustgefühllal kísérve, amit egy igazság belátása okoz, akkor is, ha az igazság ránk nézve kellemetlen.

$\frac{1}{2}$ 4 felé Olgához mentem, előbb azonban Harmossal sétáltam vagy $\frac{3}{4}$ órát a Kálvin tér mellékutcaiban. Ő a saját dolgairól beszélt. Én szerettem volna Olgáról beszélni, és véleményét kérdezni, de nem mertem, és nevetséges is lett volna.

Olga féltékenykedve várt. Azt hitte, hogy Prutyi miatt maradtam el, minthogy előzőleg jeleztem, hogy Gyula ebédet rendez, amelyre én és Prutyi vagyunk még hivatalosak. - Kedves szemrehányásokat tett, én azonban rendkívül *gyengének* éreztem magam mellette. Persze benne nem volt M, nem lehetek kínos psychikus paraesthesiái, amit nálam még a vasárnap, a család otthonléte fokozott. Túrhetetlenül érzem magam köztük. Áldozatnak, butának, baromnak, együgyű fickónak stb. Olga vigasztalt meg, amikor kijelentette, hogy akár holnap megszökik hazulról, és eljön velem ahová akarom. Ha most 30 000 francm volna, gondoltam magamban, és nagyon szerencsétlennek éreztem magam szegénységem miatt. Úgy éreztem, hogy kicsinységeken fordul meg, hogy mindketten egész életünkre nagyon boldogok vagy hogy én nagyon boldogtalan legyek.

Vacsorára náluk maradtam. Utána ismét mozi. Olgát most nem találtam elég melegnek, áradózan puhának, mint máskor, de az is igaz, hogy a fecskendőt akkor már 7 órája nélkülöztem.

Hazajöttem, most könnyű, nem jókedvű, de elég masszív vagyok. Ha a szerencse kedvezne, és most egy hétig semmi baj se történnék, most, most újra kimászok a hínárból.

Meg kell tennem, mert különben az *elmebetegség* vár rám.

Szept. 23.

Nagyszerű, feledhetetlenül szép nap. Délelőtt tartózkodtam a méregtől. Királyi jutalmat adott az élet. Délután Olgával $3-\frac{3}{4}$ 5-ig +++++ olyan [elmosódott, olvashatatlan szó] kéjérzésekkel, amelyek csodásaknak nevezhetők. Utána 0,024 P. Ebből, sajnos, 0,006 M volt. Nagyszerű euphoria. Utána hozzájuk haza. Nyers westphaliai sonkát ettünk, romadour sajtot, zöldpaprikát, szőlőt és körtét. Majd malátasört és Marsala bort ittunk. Mint a ketten berúgtunk, és olyan közvetlenül beszéltünk egymással, mint még soha. O. kedves volt és naív, és emellett rokonszenvesebb, mint valaha. Egy gyereklány kedélyét mutatta - valósággal úsztam az örömtől és meglelégedettségtől. Nemesnek és angyalinak tűnt föl. Részezen váltunk el egymástól. Valósággal tobzódtunk a szerelemben.

Szept. 24.

Utána rettenetes nap következett. Délután az öccsöt otthon találva, programom első pontja hajótörést szenvedett. Megparancsoltam, hogy öltözzék fel. Az öccs velünk jött. Ismét bosszankodtam. Olga egy kisfiúra így szól: milyen szép kisfiú! Bosszankodtam. Egy szép nőre figyelmeztet - persze önvédelemből -, nézd meg ezt az asszonyt. Bosszankodtam. A kelengye-kereskedőnél közlőrl beszélt a segéddel. Bosszankodtam és hallgattam. El volt rontva köztünk a harmónia. Hazakísért, nem beszélt. (Utóbb megmondta, hogy aggódott a francia kisasszony miatt.) Ezt szándékos gonoszságnak tekintettem; azaz túrhetetlen szexuális önzésnek, amellyel minden percben aktuálissá akarja magát tenni. Haza akartam küldeni tehát, hogy

fájdalmat okoznak neki. Erre keservesen zokogni kezdett az utcán. Most már hazavittem. A franciát elküldtem, és Olgát felloptam a szobába. Különös, beteges érzésem volt. Mintha a dolog 1910 őszen történnék. A lány szép volt, és mohón adta át magát. Azután keservesen sírni kezdett. Rosszat érez. Olyanvalamit mondott, hogy többé talán sohase leszünk együtt. Én is éreztem, hogy ha valaha, úgy most kellene és még lehetne szakítanom; de azt is éreztem, hogy nélkülözhetetlen rám nézve. Majd az az érzésem támadt, hogy szexualitása tönkre fog engem tenni. Gyűlöltem és imádtam e percben. Felöltöztünk. Egyetértésben hazakocsiztunk. Meg akartam ismételni a tegnapi berúgást. Ugyanazt a vacsorát ettük, és Madeirát ittunk később. Azonban most mind a ketten elálmosodtunk, mert gyorsan ittuk a bort, és semmi vidámság, excitatio nem jelentkezett. Még vacsora alatt egyik unokaafivérére említette, aki szarkómás volt; én t.i. a szarkómáról beszéltem. Hirtelen elkedvetlenedtem. Majd úgy vettem észre, hogy mosolyogva figyel engem. Undort éreztem iránta. Azt gondoltam, hogy szerencsétlen leszek vele. Azután mindenért a P-t okoltam, amely eszemet megrontotta, és vonatkoztatóvá, illuzionistává tett. Jolánra gondoltam, aki mellett sohase éreztem *ilyen* zavaros érzéseket. Teljes kritikával néztem kóros észműködésemet, és mégis végeredményben - mint a paranoiás - oda lyukadtam ki, hogy mégse vagyok bolond. Rossz gyomorral és sajgó szívvel, félig holtan az álmoosságtól mentem haza, megesküdvé, hogy véget szakítok az átkos méreg használatának.

Szept. 25-én:

Későn mentem Olgához. $\frac{1}{2}$ 6 felé. Ki volt sírva. Még sírt a tetejébe egy jó sort. Panaszkodott, hogy szerencsétlen, nem hibás, tévedek, ő *nem figyelt rám*. Próbáltam ölelni, csókolni, nem esett jól, undorodtam tőle. Keményen tartottam magam. Kínoztam. Újabb sírások. Szidtam magamban a sorsot, mely a lányt ezekhez az eszközökhöz utalja, mivel annyira aggódik állandóan, hogy elveszt és vége lesz mindennek. Újra észrevettem, hogy közvetlenül a P beadása után *már rögtön* gyanakodóbb és érzékenyebb vagyok. Dühöngtem, hogy mindenképp le kell mondanom erről az isteni és rémes élvezetről, és semmi mód nincs rá, hogy bármi mérsékléssel meg lehessen maradnom mellette. Vacsora előtt távozni akartam. Kitalálta, hogy valaki vár reám otthon. (Valóban, Bözsit odarendeltem 7-re.) Láttam szorongó aggódását és valódi töprengéseit - és már kezdtem sajnálni. A csókok újra jólestek. Telefonálni akartam Bözsinek, de ezt is megérezte, és lekísért az utcára. Így kellett egy p.c. - a levelet expressz feladnom. A csemegeüzletben a telefon körül ólálkodtam, de észrevette, amikor beszélni akartam. Vacsora után mindketten jobb kedvűek lettünk, és később, mikor már öccse lefeküdt, a kályha előtt ülve, a világos szobában. Különleges volt. Kis fűzőjének a szalagját most is látom magam előtt.

Szeptember 26.

Délelőtt, nálam $++\frac{3}{4}$ óra alatt. Délután a kelengyéjét mutogatja. Izgatott és örül. Este újabb P-dosis után ismét aggodalmaskodom. Pl. azokról az érzésekről beszélgettünk, amelyek bizonyos pozíciókban szerepelnek. Így szólt: „Te olyan jó vagy, drágám, nem vagy önző.” - Ezen megakadtam:

- Hát milyen az, ha valaki önző.

- Én nem tudom!

- De hallottad?

Ekkor mintha zavarba jött volna. Több vállvonítás, és bizonyos motoros erőlködés az egész testben, hogy a választ jól fogalmazza meg.

Tisztában vagyok vele, hogy ez örütség, és ha P-mentes állapotban olvasom, nevetek az egészen. Éppúgy, mint ahogy a kis dolgokra visszagondolva így - P-mérgezésben - túrhetetlen nyugtalanság és kétségérzés fog el, ami amúgy egyáltalán nem jelentkezik.

Komolyan aggódom, hogy sohase leszek boldog; ha sok pénzem volna, Olgával az lehetnék, de így be kell avatnom őt minden ügybe, s ezzel megfosztom őt attól a gyönyörtöbblettől, amit az ismeretlenség ad meg.

Szeptember 30. Hétfő.

A mai nap esős volt, de nem barátságosan. Délelőtt Rády nevű paralyticust vizsgáltam, aki tele van féltékenységi téveszmékkel és illúziókkal. Panaszkodott, hogy neje a kocsisukkal lő, ezt egyes jelekből látja, és ezért válni akar. Megnyugtattam, amennyire lehetett. Ebéd után Elemér megborotvált, és beszámolt a tegnapi futballmérkőzésről. E gatzickó mindig jókedvűvé tesz. Alig mosdottam meg, a telefonhoz hívtak. Szid volt. Kért, hogy sürgősen jöjjenek a Pannóniába. Sietve öltöztem. Búcsúzásul benyitok Gyulához, kit látok ott, Winter Bözsijét, véle élénk ölekezésben és csókolózásban. Csöppet se sajnálom ezt az ormótlan, ökörhangú és sunyi fickót, tehát biztattam őket, hogy ne higgyék, hogy az idő hosszú, térjenek minél hamarabb a dologra. A kislány alig pirult el, pedig pár hónap előtt még szűz volt. Winter defloreálta minden ellenérték nélkül, de ha hű maradt volna, bizton számíthatott volna némi kárpótlásra. Ezt a sanszát nyilván eljátszotta - sokat gondolkodtam rajta, mi tisztességesebb dolog, anyagi és erkölcsi okokból hűnek maradni vagy nem. Végre oda lyukadtam ki, hogy a férfi számára az ilyen hűség nem óhajtható. A magam számára csak olyan hűséget tartom becsesnek, amely *tisztán szexuális okokon nyugszik*. Mihelyst azt látnám, hogy Olga csak anyagi vagy csak erkölcsi okokból vagy csak a kettő révén hű hozzám, mindjárt elhagynám. Erkölcsileg és anyagilag nem, de szexuálisan mindenesetre, rögtön. Miközben ezen morfondíroztam, a Pannóniába értem. A portás azt mondta, hogy ketten vannak a szobában, azonban a nő egyedül fogadott. Utcai toalettben volt. Igen barátságosan kezdett beszélgetni, és hamarosan láttam, hogy csak tőlem függ, vajon az áldozat megtörténjék-e. Kijelentette, hogy a férje csak 5-kor jön haza, addig velem óhajtana tölteni az időt. Megijedtem ettől, mert kis Olgámnál óhajtottam lenni, minél hamarabb, annál is inkább, mert előző napon csak a kályhánál ülve történt egy gáláns kapcsolódás, amely azonban a helyzet illedelmes és aggodalmas természete miatt mindig bizonyos kívánnivalót hagy hátra. Kicsit hálátlannak éreztem magam. Sz. iránt, aki olyan odaadó és rajongó volt, hogy bár tudtán kívül, de eszközül engedte magát felhasználni egy bosszúhoz, és nem gyilkolta meg szerelmét az a ridegség sem, amellyel részemről a műveletek folytatását illetőleg találkozott, csak az a tény, hogy öreg és beteg férje van, sértette büszkeségemet, vágyam pedig Olga iránti vonzalmamhoz viszonyítva Olgának volt mondható, bár az asszony gusztusos volt és telt. Elmondta, hogy súlya 84 kg. Látván, hogy nem vagyok szerelemre hangolva, feltűzte kalapját, és sétálni hívott. Kijelentettem, hogy csak 4-ig érek rá, egy beteghez kell mennem. Séta közben lekerültünk a Duna-partra, és bementünk a Modern Kávéházba. Ő szőlőt evett, én feketekávét ittam. Kalandjaim után érdeklődött, és hogy hány gyermeket vittek haza tőlem az asszonyok Stubnyáról. Diszkréten szabadkoztam, mert láttam, hogy nagyon óhajtja azt sejteni, hogy töménytelen csábítást követtem el. Nem vallhattam be neki, hogy vőlegény vagyok, és hogy kis Olgámat annyira szeretem, hogy amiatt minden csábításnak ellenálltam. (Egyébként Olgán is észrevettem, hogy jobban szereti elképzelni azt, hogy megszegttem a hűséget, és magában az élnetelenség jelének tekinti nyári szent szüzességemet.) A kávéházból még egy kicsit kimentünk a Duna-partra és Sz. elmesélte, hogy micsoda ostromoknak volt kitéve férjének kezelőorvosai részéről a fürdőn. Eldicsekedt, hogy 12 000,- Ft-ot költöttek el, és hogy szobájuk napi ára 32 franc volt. Majd elhalmozott bókokkal és szerelmi vallomásokkal, végül kijelentette, hogy nagyon szeret, és mindig

rám gondol. Most jön a sajátságos asszonyi disznóság! Férjével azért bánik nagyon jól és türelmesen, mert úgy érzi, hogy akkor ezzel megváltja a jogot rá, hogy engem bűn nélkül szerethessen, ti. a bűnt nagy türelmességével és szenvedéseivel, virrasztásaival vezekli le. Nem a gondolatot tartom erkölcstelennek, hanem a védelmi apparátus működésének bámulatos, patent találékonyosságát, azt, hogy erre olyan könnyen rátalált. Mielőtt elbúcsúztunk, könnyezett egy kicsit, kijelentette, hogy nagyon fájt neki, hogy legalább egyszer meg nem csókoltam, de mindazonáltal, ha valaha el akarnám őt venni, bármikor hajlandó elválni a férjétől és gyermekeitől, és odajönni, ahová parancsolom. Vigasztalásképpen néhány banális bókot mondtam neki, és azt, hogy tisztán ő az oka a csók elmaradásának, mert hidegen viselkedett. Ez persze nem volt igaz, mert hiszen várakozó álláspontja a természetes viselkedés volt, végül azonban mégis elhitte és megvigasztalódott. Szaladva mentem a villamosig az F.J.-hídhöz, míg ő az Eskütér felé távozott. Tíz lépésről még utánam kiáltott: „Ne nősülj meg!” Én azonban már gondolatban az én kis Sonkámnál voltam, és így a figyelmeztetés a levegőbe hangzott el. Olga igen kedves volt. Édesen aggódott, amikor némi változtatással elmondtam neki késésem okát. (Ti. hogy a férjet megvizsgálni hívott a szállóba az asszony.) + nem volt, mert atyja otthon tartózkodott. (Valami szöveget hasonlítottak össze diktálással, és Olga angyali hangját, kissé iskolás olvasását hallgatni valódi élvezet volt számomra.) Egyébként igen jól mulattunk, és ma semmi se zavarta egyetértésünket. Most, este, konstatom, hogy ma 24 egyipt. cigarettát szívtam el. Ezennel fogadalmat teszek, hogy holnap csak 6 drb-ot fogok füstölni.

Október 1. kedd:

Novellairás Olgánál, „a bajnok”. +aggodalmakkal.

Október 2. szerda:

A „baccio granda stabilimento” felfedezése. Csodás kéjjel jár. Találmányunk rugója szükség volt. Az ő diványuk t.i. már nagyon rozoga és ölelkézések alatt a legképtelenebb ropogásuk zavarták az élvezetünket. Hogy ezt kikerüljük, gondoltam erre az újabb variációra, amely fényesen bevált, ez volt a 230. coitus.

1912. december 3.

- Reggeli $\frac{1}{4}$ 1. A mai nappal új korszakot nyitok meg életemben. Végképp le kell szoknom az M-ről, és mint ritkán használt szert kell szabályoznom a P vételét. A két utolsó napon olyan tünetek mutatkoztak, amelyek arra engednek következtetni, hogy a szervezet most a dosisok nagyfokú emelését követelné. Végét kell tehát vetnem a veszedelmes játéknak. Ma délután csábító és nagyszerű élvezetek siklottak ki a kezemből visszavonhatatlanul e könnyelműség révén. Délután Olgát sétálni hívtam. Átöltözött. Benyitok. Magas szárú, új, amerikai cipőiben, friss ingben áll a szoba közepén. Sohase láttam őt még így. Imádandó volt. Hozzárohantam, s bár az erectiót nagyon késleltette a nagy fény és az apa hazajövésének gondolata, a tergo coitus equinust végeztünk. Csodás és szép volt a lány. Az én kéjérzésem azonban tökéletlen, átlagos. Nem az a metsző és harsány kéj, amelyet az impresszió új volta és a szituáció indokoltá tett volna. Most tisztán én voltam az oka. Arra is emlékeztem, hogy milyen felesleges és ostoba dolog volt a délben alkalmazott 0,025 g M-adag. Ládd, marha, ha ezt nem tetted volna, most isteni kéjben lenne részed. Mert tagadhatatlan tény, hogy a P a sexualis szférának közel sem árt annyit, mint az M. - Most hazahozták az el nem fogadott darabomat Beőthytől, új skatulya Kinget vettem, Jamet, hallottam, hogy az Élet közölte egy novellámat, amellyel 60-80 koronát kerestem, most... minden előkészület megvan a mérge végleges elhagyásához. Úgy érzem, menni fog. Reggel együtt fogok kelni Gyulával. Fürdöm. Gyorsan. Megreggelizünk.

Egy cigaretta. Munka. Munka. Fürdés. Beretválkozás. Ebéd. Defactio. Aspirin és Bromural. Délután Olga +-+ 4-6 között 0,02 P, még pár napig csak. 6-8 közt karrier, munka. Színházak. Este színház vagy itthon írás. A következő hét így fog lejátszódni. Ha erre nem leszek képes, akkor elveszett fickó vagyok.

Dec. 4. [újra leírva]

Dec 4.

Tegnap majdnem egészen sikerült keresztülvinni, amit akartam. Délelőtt nem használtam mérget. Délután már meglehetősen nagyfokú *inanitio* jelentkezett. Ezt azonban sikerrel legyőztem. - Végre jött O. Édes délutánt töltöttünk el, bár az első *attaque*-nál két alkalommal, és mindig *ejaculatio* közben, *demissio* következett be, túl heves mozgásaim révén. Kétségtelen, hogy nagyon leszoktam a normális *coitus*ról, és a *coitus equinus*, amelyet ezután végeztem, valóban sokkal nagyobb gyönyört adott. Ennek okát a *Kamosutram* megmondja, amikor figyelmeztet, hogy az „elefánttehenet” tanácsos fizikai okokból az „elefánt”-nak ugyanúgy hágni meg, mint azt az elefánt teszi. A *coitus*ok után édes volt a 0,02 P. Vidám csevegés közt idejekorán lassan hazasétáltunk. Este Gy.-val és Sándorral *Nagy Endréhez* mentünk. Nagyszerűen éreztük magunkat a szép estében, és mégis szomorú voltam. Fájt nekem, hogy Olgában nem találok annyi kéjt, mint eddig. Eleinte őt vádoltam, hogy közönyösebb lett irántam, aztán pedig rájöttem, hogy én lettem az, és ez vontta maga után a az ő tényleges *konsestálható* kisebb ingerlékenységét. Ez azonban nem baj, a házasságoknak eme részletéből még úgyse tartottunk próbát. S ez pedig a legfontosabb. Most fogjuk megmutatni egymásnak, hogy mit érünk.

Dec. 5.,

9 órakor kelés, 11-ig klinikai munka. Ekkor 0,015 P. Kálvin tér, találka Olgával. Remek délelőtt. Séta a Duna-parton és Belvárosban. Boldog együttlét. A kölcsönös elhidegülés gondolata nem bántott többé, és ezzel nem is létezett többé az elhidegülés. Betegek mérése. 2 év előtti idők reminiscenciái. Lassú felkészülés. Ozsonna. Olga+ - Este a *Farkas* Gyulával, Sándorral és B. E.-vel. A darabban őszintén gyönyörködöm. Olykor kellemetlen, de *vasomotio* nélküli gondolatok lepnek meg. Öregszem. Múlik az idő. Miért nem tarthat örökké ugyanabban a mézesheti tónusban, mint eddig, Olgával való szerelmünk. Fáj a gondolat, hogy más szerelemnek kell és fog jönni. Egy pillanatra szeretnék sírva fakadni a természet brutális kegyetlenségén. B.E.-t kocsin Gy.-val hazavisszük, hazahajtunk. Elhatároztam, hogy nem fogok manőverezni a szerelem újrakeltésénél. Menjen minden magától sorban. Legboldogabb volnék, ha újra fellángolna. - Szegény, drága kis Olgám ma oly kedvesen szomorú volt. Ha sír, szeretnék leborulni előtte, és agyoncsókolni. Édes és szontyolodott, rosszakat érez. Mit tegyek ezzel a drága lánnyal, hogy nagyon boldog legyen. Ha most volna pénzem, sok pénzem, egy új szituáció, egy utazás mindent kijavítana... Nem helyes ez a rettentő mély és sokszoros kiélése a szerelemnek.

A múlt napokbeli „nagyságos asszonyom” játék is ártott neki. Ez nem más, mint egy szerelmi jelenet, melyet Olga asszony és én az udvarló szerepében játszunk végig a jelen nem lévő férj (Pali) rovására. Az asszony eleinte hevesen és fölényesen védekezik, végre önfeledten, buján csókol, és megvallja, hogy már régen szereti a támadót. Olga döbbenetes hűséggel játszott. És mégse döbentett meg, nem is fájt. Mit kell tenni.

- 1.) A coitus felfüggesztése 3 napra.
- 2.) *Másnapokénti coitusok* egész decemberben.
- 3.) Sok séta.
- 4.) Fogorvoshoz járás.
- 5.) Anyagi és színházi ügyek lebonyolítása.
- 6.) Olga tanítása minden téren, *kikérdezéssel*.
- 7.) Erős tejkúra és tojáskúra.
- 8.) A keresztitáj hidegvizes kezelése a *gáttal* kapcsolatban.
- 9.) Assycodile nálam.
- 10.) Abbahagyása az általam újonnan bevezetett masochistikus szituációknak. Fej elhelyezése a két láb között stb.
- 11.) Korbácsolás.
- 13.) Féltékenység teljes letagadása és *mímélése*.
- 14.) Szellemi erectio-okozás.
- 15.) A kávéházi viselkedés megvizsgálása. Most, amikor nem fáj.
- 16.) Ajándékok beszüntetése.
- 17.) Dicsérés beszüntetése.
- 18.) A viszony áthelyezése szellemibb alapokra. (Könyvek)
- 19.) Kevesebb csók.
- 20.) Nyugodt és lassú, logikus viselkedés.
- 20.) Valami krakélerség!!

Búcsúzás után kellemetlen sejtelmekre adott okot, hogy az állomáson várakozó egyetlen kocsi lova fehér volt. Nem ültem föl. A kocsis már lecsapta a taxit. „Nem ülök fel - mondtam, a fehér ló szerencsétlenséget hoz.” A kocsis nem szólt. Nem kapacitált, és nem káromkodott. Néma maradt, mint a sors, mintha azt mondta volna: ha nem is én viszlek haza, nem kerülöd el a sorsodat. A hídon hazamenet úgyszólván kizárólag fehér lovakkal találkoztam egészen a Kálvin térig. Valósággal föllélegeztem, amikor végre egy barna lóra akadtam, amelynek kocsija jó számot hordozott. A számok összege 16 volt. Hálából dús borraivalót adtam a kocsisnak, aki boldog új évet kívánt. Körülmentem az osztályon, és mindenütt elsőnek írtam be a nevemet az ellenőrző könyvekbe. Minden csendes volt. Az ápoló aludt. Nem volt lelkem fölkelteni. Csak Gróf Kreith járkált fel-alá gatyában, kedélyes közömbösséggel. Boldog újévet kívántam neki és feljöttem. Rövid defactio után 0,00 P-t majd 0,01 M-et adtam, amik együtt se hoztak euphoriát. Mégis az arcszínem elég jó. Ennek oka a napi phiol arzén és 0,0002-0,0004 g. Scrychnin, mely utóbbit nagyszerű szernek ismertem meg. Ezek után lássuk az *év mérlegét*.

- 1.) Coitus 360-380+körül.
- 2.) Jövedelem 7390 korona.
- 3.) Schmith mézeskalácsos c. könyvem kiadása.
- 4.) Puccini német kiadásának megjelenése.

- 5.) Pean megjelenése.
- 6.) Stubnyafürdő megszerzése.
- 7.) 10 különböző nő megszerzése.
- 8.) Köztük 2 szűz lány.
- 9.) Elmebetegségek p.m.c. könyvem megjelenése.
- 10.) *Horváték* c. színdarab.
- 11.) Stubnyán siker megcsinálása.
- 12.) Bécsi út O-nével.

1913. jan. 9.

Úgy látszik, hiába utasítottam vissza újév éjszakáján a szürke lovas konflist - a lényeges az volt, hogy számomra a balsors, a balsiker, a balszerencse állt az újév kapujában.

Néhány nap alatt egész sorozat fontos complexsérelem ért. Ezeket nem lehet egykönnyen kihevernem. - 1. Winter közeli távozásával kapcsolatban tanársegéddé való kinevezésemet várhattam. Jogosan, mert 2 évvel vagyok régebben a klinikán, mint bárki más. És mégis Moravcsik Vértesnek, ennek a tehetségtelen, színtelen fickónak ígérte oda az állást.

Hiába volt tehát annyi munka, türelem, a könyvem kinyomtatására áldozott 600 korona, annyi korán kelés, annyi villamozás, unalmas vizitelés az öreg nyomában, kedvében járás, aljas gazfickós stréberkedés, barátkozás az ő családjával, esti vizitek, kórrajzok, amelyeket nálam nagyobb terjedelemben soha senki a klinikán nem írt. Hiába volt Stern Olga hőmérése $\frac{1}{2}$ esztendeig, étlapok írása, villamos fürdetések, a kölni rabszolgaszervezései, a Moravcsik Tiborral való duettezések, a sok hipnézia, Klein kisasszonyok hosszú és lelkiismeretes kezelése, a psychogalvános vizsgálatok, a Goldbergerrel való szövettani fáradozásaim, amelyeket fogcsikorgatva végeztem, a sok etetés, a könyvek kivonatolása, amelyeket az elme-gyógyászat számára végeztem, mindez kútba esett, semmi lett. - Nem vágytam a tanársegédi állásra, mert hiszen nem élhettem volna meg belőle, de hogy szó nélkül, mentegetőzés nélkül mellőz Moravcsik, ez mégis példátlan igazságtalanság, alávaló, alamuszi, nyomorult dolog, méltó az ő kegyetlen és szolgálai, álszent jelleméhez, bosszúálló és túl érzékeny, objektivitás nélküli, aljas karakteréhez. Mindebben csak az vigasztal, hogy mellőzésem okai között olyanok szerepelnek, amelyekre büszke lehetek.

- 1.) Moravcsik dühös rám magában, és nem tudja nekem megbocsátani, hogy unokahúgát, Erikát, akivel engem összeházasítani *titkos gondolata volt*, semmi szándékom se volt észrevenni, meglátni vagy vele foglalkozni.
- 2.) Irigy reám, hogy fiatal korom dacára sokat keresek, nagy ismeretségem van, és nem szorulok az ő protekciójára.
- 3.) Irigy reám, mert jól élek, és nősikereim vannak, sokat coitálok, élvezem az életet, míg ő hasonló korban nyomorult és *agyonkínzott* szolgája volt Laufenauernek, rojtos nadrágban járt, és perzsaszőnyegekről még csak nem is álmodott.
- 4.) *Nem akarja*, hogy valaki egy ilyen áhított állást csak úgy, félkézzel, félvállról, minden nagy izzadása, fáradsága nélkül megszerezhesen magának.
- 5.) Bosszankodik reám, hogy nem érzem és nem demonstrálom a tőle való függésemet, néha hetekig későn kelek, nem mutakozom előtte, nem szaladok nyomában a többiekkel. Bántja őt, hogy a szimpátiáját és érdeklődését irántam nem viszonztam megfelelő módon.

Ha mindezeket végiggondolom, egyáltalán nem fáj a dolog, csak bosszant és elkésérít, hogy nincs mód, hogy ezt az igazságtalanságot meg lehessen akadályozni. Nincs rá mód!

Bosszúm azonban el fogja érni. Nemes bosszú lesz, de kutyául fog fájni neki. Egy kis regényt fogok szentelni az ő napoleoninak képzelt élete leírására, alakjának megrajzolására és a klinikai piszkok méltó bemutatására. Ennek a regénynek annak idején országos érdeklődést kell majd keltenie.

A második nagy complexsérelem, ami ért, az, hogy Horváték c. színdarabomat most már a 2. fórum, a Vígszínház is visszautasította. Nem üti meg a mi nívónkat - mondta Faludi Miklós arcátlanul. Tudtam, hogy a Vígszínház nem fog kapni a darabon. Hogy odaadtam ennek a csak az 100:3-hoz s nem jobban valószínű számítás volt az alapja, hogy esetleg rászánják magukat -, most amikor kevés darabjuk van, és a sajtó is ellenszenvet velük -, hogy valami szimpatikus, önzetlennek látszó irodalmi dolgot követnek el. A számításban csalódtam, de nem ez az, ami bántó volt, hanem az igazgató hangja, amelyben érezni véltem, hogy nem tart olyan írónak, aki valaha is neki való darabot tud írni.

A harmadik: „Puccinim” *nem* nyerte meg a Greggus-díjat. A negyedik sérelem, s ez a legjelentősebb, a Herkules fürdői letelepedés reményének meghiúsulása. Ez az állás nyárra 10-12 000 korona keresetet biztosított volna. Csak tegnap ígérte Gajári közbenjárását, elmondta, hogy a földművelődésügyi államtitkár nejevel gyerekkori barátságban van, és erre már biztosra vehettem a kinevezésemet, amikor ma délben értesültem, hogy az állást már betöltötték.

Így kaptam egyre-másra a sorstól a pofonokat. Csak Olga vigasztal meg ebben a sok bajban és hányattatásban, azaz vigasztalna meg, ha vele szemben nem érezném állandóan bűnösnek magam a mérge miatt, és nem aggódnék a jövőben hűsége felől. Gyakran erőt vesz rajtam a rossz sejtélem, hogy a nővel nem lesz boldog a házasságom, hogy rútul csalódnai fogok benne, míg ma kedvesnek, türelmesnek és édesnek találok.

Másodszor ismét megvigasztalom magam, hogy az csak a vizsga előtti természetes druk, a legrosszabbra, a bukásra való gondolás, amely elmaradhatatlan.

Az éjjel rémes álmom volt. Korcsolyaversenyen kellett futnom, de biciklipályán (ez a pálya tehát), és nem tudtam, a korcsolya (penia) rövid volt, rémes érzés, a jég felolvadt és botorkáltam az iszapban, hasra estem, mialatt Lujza néni (aki talán legtöbbször tartotta kezdettől fogva tehetségemet!) aggódva lelkendezett. Ugyanezen a versenyen egy kislány is futott (ennek a korcsolyáját kellett nekem felcsatolnom), de könnyen boldogult, mert derekánál fogva kötélben húzták.

Mindegy!

Nem szabad csüggednem. - Tehetségemben bízom, és kitartással eredményt fogok elérni. Megalkudni, lemondani (egy kényelmes, szép és gazdag életről) ma semmi kedvem. Újra fogom kezdeni tízszer és százszor, és ha kell - ezerszer. Nem szabad eltévesztenem a célt! Arra kell nézmem. Még mindig látom és előttem van az irodalmi világsiker, egy könnyű és fényesen dotált fürdőorvosi állás, szép hotelben terasszal, fehér teniszcipő, jó szivar, finom hálószoba, elképesztően elegáns rendelő, könyvek, finom, nem szorgalmas, de mindig előrehaladó irodalmi működés, zene, harmincöt éves kor körül az első opera vagy némajáték teljes nagyzenekari apparátussal, München, Párizs, utazások, német premierjei a színdarabjaimnak, később gyermekek, 1-2, mindaz a boldogság, ami e pillanatban, amikor gyenge hányingerem van a mai nagy dosis következtében (3,2 cgm M+3,8 cm Pantop.) elérhetetlennek, soha el nem jövőnek tetszik.

Nem szabad türelmetlennek lenned, drága fiatalúr. Tavaly ilyenkor anyagilag mennyivel rosszabbul álltál. Két év előtt nemileg is milyen nyomorult állapotban voltál. Három év előtt az egészségcomplex mennyivel nagyobb bajok között volt!...

- Ma - az egészségcomplex rendbejött már a gaz infectiosus granuloma már nem fenyeget. A psych. imp. oldódott. Megmutattad, hogy képes vagy még egy nagyszerű carrier-munkára. Tudsz pénzt keresni. Anyagi ügyeid eléggé rendbe jöttek. - Mit akarsz mindent rögtön. Miért akarsz magadnak *egyszerre minden complex-örömet beszerezni?* Várj a sorodra dolgosan, és örülj a küzdelemnek magának, amely szép, és - nem compromissum-gondolat ez - magát az élet lényegét képviseli.

Gyakorlati tervszabályok

- 1.) Klinika továbbra is megtartandó. Egy év múlva még lesz alkalom a tanársegédi címet megszerezni. Sértődöttség professzorral szemben *nem* mutatandó. Dolgozni nem sokat, de a rivaldában.
- 2.) Novellák és cikkek: Az Újság, Nyugat, P.M., V.Ú., Az Élet és XX. Századhoz.
- 3.) Újabb fürdők után nézni. Előpatak ügyében Schverert mozgósítani.
- 4.) Társadalmi összeköttetéseket nagyobb figyelemmel ápolni.
- 5.) „Horváték”-at a Nemzetihez vinni.
- 6.) Kőművességben dolgozni.
- 7.) Coitus minden másnap.
- 8.) Fogak megcsináltatása.
- 9.) Új zsakett.
- 10.) Német színdarabok elhelyezése.
- 11.) A méregmentesítés. (Napi egy adag bevezetése, bármi szenvedések árán.)
- 12.) Energikus utánanézése a szerződéses hírlapi foglalkozásnak.

Jan. 10., este 11 óra.

Megígértem Dezsőnek, Sándornak, Gyulának és saját magamnak, hogy búcsút mondok az improduktív, kéjelgő életnek, szakítok a narkotikus mérgek, nevezetesen az „M” és „P” használatával, és újra becsületes, munkás ember leszek. Valóban úgy érzem, hogy most van itt az idő, az utolsó óra, amikor *még* szárazon, következmények nélkül menekülhetek. Elhatározásomat tehát vissza nem vonom. Az elvonási terv egyszerű. Holnap és holnapután éjjelre még 0.02 g „P”, és azontúl semmi. Ahogy megy, úgy megy. Lesz pokoli kétszer huszonnégy óráim, de azután egy új élet, és minden, ami szép és nagyszerű, az újjászületés, az öröm!...

Soha soha többé nem térek vissza ezekhez az átkos anyagokhoz. Főleg azért nem, mert élvezésük 1 alkalomra, egy napra lehetetlen. Hetenként egyszer M-et vagy P-t fecskendezni nem lehet.

- 1.) Az első adagot nem élvezzi az ember.
- 2.) Mert nyomában a méregérzékenységi tünetek rohamosan jelentkeznek (főfájás), amik azután hanyatt-homlok bebuktatják az embert az örvénybe.

Miután sajnos *lehetetlen* a gazdaságos és mértékletes élvezésük - végképp le kell mondanom róluk. Fenntartom őket arra az esetre, ha az életben nem reperálható nagy szerencsétlenségek érnek, fenntartom őket az öregkor örömtelen napjaira.

Az alábbiakban pedig megírom, ma este 8 óra alatt el akarok ezzel készülni, a szenvedély történetét.

MORFINIZMUSOM TÖRTÉNETE

1910. április 9-én történt, hogy Kuthy Dezső egyetemi tanár mellkasomon kopogtatva így szólt: „Egy kis jobboldali apicitis.” A félhomályos, carbolszagú rendelőben hirtelen kriptaillat csapott meg. Jéghideg szaladt át rajtam. „Tehát mégis elért az, amitől legjobban rettegetem.” Erőt vettem magamon, bízni akartam, és összeszedtem minden energiámat. Kemény legény voltam akkor. Barátaim előtt se mutattam megdöbbenést vagy kétségbeesést. De aznap nem tudtam aludni reggelig semmit. A múlt emlékei tódultak fel fejemben egymásra, a boldog óráim gyötrő szépségei, és a bűneim, mindaz, amit helytelenül tettem, az önvádak, nők ellen elkövetett apró, gaz dolgaim. Kató, Lyoa, Irénke!... 12 órakor vettem be az első brómadagot, kettőkor a másodikat, ötkor a harmadikat, és reggel fél hatkor a gyönyörű, tavaszi nap sugaraiban fecskendeztem be az asztalomon levő fecskendővel az ugyan ott pihenő oldatból az első adagot, 0,02 M-et. (Akkor a női osztályon egy tabeses morfinista asszonyt kezeltünk.) Nem éreztem semmi különös hatását, nem is álmosodtam el, csak a belső gyötrelmek csillapultak gyorsan, meglepő gyorsan. Megnyugodtam. Néhány perc múlva bejött a szobámba Winter, akitől Veronalt kértem, és elmondtam neki, hogy gondolkodtam, fecskendezzek-e be morfint. Ő erre „majd adok neked” kiáltással elvitte az üveget és a fecskendőt. Ettől kezdve nem éltem a méreggel. Újtátrafüredre utaztam, összeszedtem minden energiámat, és csak a Hypnobromidot tartottam meg, amellyel a toxikusnak vélt álmatlanság és közérzetzavarok ellen éjjel küzdöttem. *Nem akartam* gondolkodni a dolgomon, azok a rémes képzetek, amelyekkel a specif. megbetegedés nálam össze volt kötve, arra kényszerítettek, hogy meneküljek előlük.

Újtátrafüreden május vége felé egy alkalommal igen erős bélfájdalmak és gyomorfájás kínoztak. Ekkor vettem reggel felé 25 cs. ópiumot. Segített. Ez volt a második találkozásom a méreggel.

Június elején főnököm, Szontagh 14 napra elutazott. Ebben az időben igen rosszul éreztem magam. A túl sok munka, a sok nehéz beteg tarka haemoptoéi, s hogy emellett adnom kellett az erős, tapasztalt, egészséges orvost, nagyon kimerítettek. A kimerülés lelki volt, mert főképp azon alapult, hogy azt képzeltem, hogy minden nap, minden óra amit munkában töltök, reparálhatatlan károkat okoz. Ekkor egy szép délután, vizit előtti időben fecskendeztem egy *centigrammot* az ott készenlében lévő phiolák közül. Utána rögtön hánytam, majd nagy euphoria öntött el. Az alhasban édes melegséget éreztem, amely mint egy meleg áram, terjedt el a sympatikus ideghálózatban. Boldogan mentem vizitet tartani, türelmes voltam, kedves és Heinrichné nevű betegnél hosszú ideig elüldögéltem, beszélgettem. Ezalatt a tájat néztem, az eget. Minden rendkívül harmonikus, kedvező benyomást keltett bennem. Aznap Hypnobromid nélkül remekül aludtam. Másnap nem is gondoltam az egészre. Az élvezet megismétlése meg se fordult a fejemben. Gyorsan híztam, erősödtem, étvágyam nagyszerűen fokozódott, úgyhogy jún. végéig 75-ről (ápril.) 80 kg-ra híztam.

Július elején azonban Jolán iránti vonzalmam mind nagyobb és nagyobb hullámokat kezdett vetni. Az asszony nem akarta mutatni, hogy viszonzszeret, én reszkettem érte. Amellett délutánonként a közérzészváltozások sokkal nagyobbak lettek, mint azelőtt. Vagy a spec.

méregérzékenység növekedett, vagy új fertőzést kaptam (ez a valószínűbb), vagy pedig a fokozott, hatalmas anyagforgalom, a példátlan disznószerű étkezések okozták azt! A hideg-meleg érzések és paraesthesiók ellen ebédutánonként átlag másod-harmadnaponként júliusban 0,006 M-mel éltem. A viszontvallomás idejéig, különösen az ezt megelőző esős, rémes napokon négyfelé osztottam a 0,01 g-os dosist. 10-kor, háromkor és hatkor vettem 0,0025 g-okat mindig a bal alsó karba adva. Akkor ez úgy hatott, mint ma 0,01. Jolán elutazása után újra megszüntettem a mérgezést. Augusztusban Olga következett. Édes napokat kezdtem élni anélkül, hogy tudatában lettem volna, milyen boldog is vagyok. A távollevő asszony leveleit azonban százszor is elolvastam, és minden fortélyomat összeszedtem, hogy ott maradt barátnőjével, H-néval beszélhesek róla. - Olykor rossz hírek érkeztek felőle. Ilyenkor haladék nélkül mindannyiszor 0,01-0,007 grammot vettem magamhoz.

Csak szeptemberben és októberben kezdtem a hetenként 2-3-szori adagolásra rászokni. Rendesen ebéd után vettem, és Olgáékhoz mentem utána feküdni. Azzal az ürüggyel éltem, hogy így jobban képes vagyok nyugodtan feküdni, s az, amit ártok, kevesebb, mint amit ezzel használok. Megtörtént azonban, hogy az M helyett 10-20 csepp ópiumot vettem, s ennek hatása 1-2-szer tartósabbnak bizonyult. Lassanként azonban mind kevesebb és kevesebb élvezetet adott ez a kis adag, úgyhogy nyugtalanság és fejfájás jelentkeztek bizonyos bágyadtsággal kapcsolatban. Majd az M nélküli délutánokon mély levertség, szótlanság fogott el, úgyhogy Olga minden kedvessége, ügyessége se tudott jókedvre hangolni. Az altatószerek használatát sem hagytam abba. Codeint kombináltam paraldehyddal és brómmal, s az esti adagon körülbelül 1 g bróm, 1 g Paraldehyd és 0,01-0,02 g Codein volt 0,05 g Veronallal súlyosbítva. Ezt, ha éjjel 3 és 5 között felébredtem ami igen gyakori volt, megismételtem. Míg a hatás beállott, a Nyugatot, s ebből is különös előszeretettel Halász Imre politikai visszaemlékezéseit olvastam. Sajátságos és feledhetetlen érzés volt ez. Tátrai éjjel. Nyitott ablak, künn sűrű köd. Csobogó vizek szertesztét. Villanylámpák alatt, nyakig ágyba bújva olvasok, mialatt a falon a pusztulás és gonosz sejtelmek árnyékai tolonganak szakadatlan mozgolódásban. Budapestre visszatérve az adaggal nem mentem föl, 0,07-0,008 g mellett maradtam, s ezt rendszeren délután 2 és 6 között alkalmaztam. Jó szellemem megóvott a dosis növelésétől. Az euphoria hatása alatt jól tudtam írni, dolgozni, majd aludtam 1-2 órát, s csak 5-6 tájban öltöztem föl, hogy a városba menjek, vagy Olgával sétálni, vagy hozzá ölelkezni és frottage-t tenni, vagy a Világhoz, hangversenyre stb. Ily módon szépen berendeztem az életemet, és átlag 300-400 koronát kerestem. Ezt a pénzt azonban Dezsővel szépen elköltöttük, mert a kezembe vettem a fiú specifikus gyógyításának ügyét, és nagy öröömre szép eredményt sikerült elérni már rövid idő alatt is.

Karácsonyra nem mentem haza. A szentestén 0,02 g-mal a bőröm alatt a Valériából bandukoltam haza, és valami méltóságos, embergyűlölő érzéketlenséggel bújtam az ágyba.

A téli hónapokban Hütlhöz jártam. Testi egészségem igen jó volt, de a reggeli állapotok gyenge suffobrilitással collapsusszerű lustaságot okoztak. Nem bírtam a műtőterem nagy melegét, az állást, a mosdást. Az altatásban nagyon elfáradtam.

Nagy baj volt, hogy már hónapok óta nem közösültem. Kuthy nem tiltotta meg, de a gondolat képtelenné tett nemi lelkesedésre egy puella publicával szemben. Aggódtam a sikerért, és így a kísérletek nem sikerültek. Emellett mindenféle bonyodalmak jöttek. O. iránti vonzalmamba beleszólt a féltékenység is. Az M megvigasztalt. Márciusban mégis elhagytam. Egy egész hónapig mellőztem. Mikor újra vettem, ismét nagy hányingert okozott, és Olgáék klosettjén kiadtam az egész vasárnapi ebédemet. Májusban jöttem rá először, hogy milyen jólesik a reggeli adag, és milyen könnyűvé teszi a nap megkezdését. Ekkor reggelenként 0,015 g-mot vettem, s az ágyban Siklós hangszereléstánát olvastam. Valami sajátságos improduktív élvezettel, amelynek pontos analysiséhez hosszabb idő kellene. Darabomat, a Janikát akkor

készítette elő a Magyar Színház. A próbák fárasztó idején a napi adagom 0,04-0,05 g lett, s hozzá még euphoirát alig okozott. Ellenben izzadást, fáradtságot és étvágytalanságot annál inkább. Mégis a premierre egészen formához jöttem, s ha jól emlékszem, aznap könnyűszerrel megálltam, hogy csak este, mielőtt a színházba indultam volna, vegyek 0,01 g-mot.

A nyarat Stószon töltöttem. Júniusban írtam meg könyvem a fürdőn. „Az elmebetegségek pszichikus mechanizmusát”. Folyton ezen dolgoztam 4 hétig. Ez alatt az idő alatt mentem fel az adaggal egészen 0,20 g-ig. Rendszeresen reggel, felébredéskor vettem 0,04 g-mot. Megreggeliztem, *Kingre*, vagy *Sepheard' a Hotelre* gyűjtöttem, azután dolgoztam $\frac{3}{4}$ 8-ig. Megmosdottam; dolgozni mentem $\frac{1}{2}$ 9-től 11-ig. Írtam egy órát. Ebéd. Utána 0,03 g. Írtam 3-ig. $3-\frac{1}{2}$ 5-ig újra villamozás. 5-7-ig munka. 5-kor is 0,03. - Vacsora után hasonlóképp 0,03-0,05. Ilyen módon a munka nagyszerűen haladt. Türelemmel és élvezettel írtam. Nagy baj az volt csupán, hogy erős szívfájdalmak és székrekedés jelentkeztek. Előbbi ellen étert és coffeint, utóbbi ellen klysmát alkalmaztam.

E hó 11-én látogattam meg Jolánt Újfüreden. A vizontlátás nagy csalódással járt. Tisztán éreztem, hogy ez a nő képtelen arra a nagy és Izolda-szerű odaadásra, amelyet neki szupponáltam, s folyton attól fél, hogy bennem egy professzionátus nőcsábász rejlik, és az az elhatározása torzítja vonzalmát, hogy egy bravúrvállalkozásnak esik áldozatául. Csak este, amikor könnyű, nyitott nyakú selyemblúzban átölelt, és éreztem, hogy nincs rajta nadrág, se alsószoknya, akkor tudtam meg kétségbeesett és mohó csókjából, hogy az enyém akar lenni. Most már nem kellett. Menni akartam. Nem volt kedvem, vágyam, impulzusom és condome-om. Félttem, hogy helyre nem hozható károk okozok neki, és nem lesz képes többé a családjában megmaradni. Ma is úgy érzem, hogy jól cselekedtem, hogy nem coitáltam meg.

Július elején megérkezett Dezső. Holtsápadt voltam már akkorra a méregtől. Az elvonást haladéktalanul elkezdtek. Azt is fölfedeztem, hogy a Pantopon nagyszerűen helyettesíti az eredeti szert. Pár nap alatt 0,06, majd 0,05 g volt az adag, fele P és fele M-ből. Néhány hét múlva már 0,04 P-nél tartottam. Ha akkor nem jut eszembe egy tuberkulinkúrát csinálni, ami a közérzést lényegesen megzavarta, még ott elvonhattam volna teljesen. De a féltékenységi és tehetetlenségi kényszer gondolatok se engedtek. Még nyár végén is 0,03 P-nél voltam.

Majd itthon, Budapesten sikerült teljesen megoldani az impotencia ügyét. Sikerrel és teljes kéjérzéssel coitáltam Szidit és Olgát. Örömem határtalan volt. A szerencse érzése és a boldogság tartottak megszállva. Még fél év múlva is, ha visszagondoltam erre az estre, amelyben akarattal, ügyességgel, kitartással és találékonysággal rendeztem ezt a rendezhetetlennek látszó ügyet, nagy örömmé azután újra fecskendeztem. Való igaz, hogy az öröm és a fájdalom egyformán elviselhetetlenek egy igazi M-istának.

Októberben és novemberben napi 0,05 g volt az adagom. 2%-osra kevert P- és M-oldatból reggel vettem ágyban 0,016-ot, ebéd után vagy coitus után következett a második adag, és coitus után vagy este 5-6 közt a harmadik. Olykor egy negyedik 0,012 g-mos adagot is elhelyeztem este 9 tájban. Ebben az időben sohasem kerültem ki a *túlmérgezettség* állapotából, alig élveztem valamit, és szívizgatókkal voltam kénytelen élni, hogy ellensúlyozzam collaptoid állapotomat. Végre egy este, november 27-én, amikor a New York kávéházban egy feleslegesen adott kis adaggal nagyon sokat rontottam a máris rossz közérzésen, *rendkívüli* elkeseredés fogott el. Osváthnak beszédéből lebecsülést éreztem. A fiatal írók úgy néztek rám, mint egy lejárt emberre, hiszen nem írtam már hónapok óta semmit. Hazamenve a tükörben leköttem magam, és majdnem síró hangon, könyörtelenül szidtam magam.

Másnap történt *hosszú idő után* először, hogy reggel méreg nélkül mentem munkába. Ezen a napon csak este $\frac{1}{2}$ 6 felé fecskendeztem 0,02 g Pantopont, mely nagyszerű euphoirát okozott, és kielégített 24 órára. Másnap, harmadnap ugyanúgy cselekedtem. Fő elv volt a naponta

egyszeri adag. Már a második éjjel nem ment az alvás. Az alkoholnak, brómnak, aszpirinnek hideg víznek és meleg fürdőnek ügyes kombinálásával és a szakadatlan, erős elhatározás fenntartásával sikerült elvonni a mérget teljesen. Dec. 5-én fecskendeztem *az utolsó* az évi adagot. Legnehezebbek voltak az éjjelek. Ilyenkor, ha felébredtem, rémes szívszenzációk gyötörték. Álltam őket. Fürödtem órákig, majd 50-100 hideg szívmosást csináltam, s csak ezek után fecskendeztem 0,01 P-t 1%-os oldatban. Ily módon az álom hamarosan helyreállt. Csak kevés brómot vettem esténként.

1912. januárban és februárban, márciusban, áprilisban, egész május 5-éig tehát, öt teljes hónapig mérge nélkül éltem. Csak átlag kéthetenként történt, hogy belsőleg 5-6 cseppet vettem egy 2%-os oldatból, mely Gyula szobájában állt (ami mindössze 0,005-0,006 g-nak felel meg). Ez a kis adag 5 percen belül hatott, majdnem úgy, mint egy injectio. Amiatt is szükségem volt erre, mert Olga bátyja, akit halálos betegen Pestre hoztak, lehetetlenné tette a szabad és gond nélküli nemi életet, és nemegyszer csak ily módon akadályozhattam meg az onaniát. Ma is vallom, hogy a két rossz közül az M kisebb rossz. Másik motívuma volt ezeknek az apró visszaeséseknek a cigaretta. Ha a dohány nem jól esett, mindig eszembe jutottak az M-euphoriák, amelyeknek közepette a dohányzást nagyszerű és hasonlíthatatlan élvezet.

Május 5-én, amikor elhatároztam, hogy Stubnyára megyek, tértem újra vissza a mérgehez. Az utazgatások alatt 0,015 P-t vettem. Ezáltal az egy helyben ülést tettem lehetővé, és képes voltam azt az időt értékesíteni, olvasásra stb. felhasználni. Cagliostro életrajzát ekkor olvastam, de korántsem csinált olyan nagyszabású élvezetet, mint Casanova iratai, amelyek az M-mentes hónapok közül a márciust tették feledhetetlenné. Reggel fürdő után, megmosott szívvel, kávézva és szájamba egy nagyszerű Luxorral vagy Gianacliddal, szürcsöltem ezeket a vidám, kedves és bölcs füzeteket, amelyek megkétszerezték életkedvemet, lecsökkentették féltékenységemet, és a nemi komplikációk előidézésére irányuló hajlamaimat.

Hasonlíthatatlan élvezetek között, de minden lelki vonatkozás nélkül közösültem ebben az időben, és dec. 5-étől kezdve *minden hónapban* szerencsésen teherbe is ejtettem a leányt.

Májusban tehát az utazgatások hajtottak újra a mérgehez. Átlag minden 3. nap délután vagy reggel, de csak egyszer fecskendeztem 0,02 g P-t.

Júniusban hasonlóképpen cselekedtem. Egyrészt az unalom az üres fürdőn, másrészt az aggodalom az orvosi siker, karrier miatt és a biztos, nyugodt fellépés elérésének vágya vittek rá, hogy abba ne hagyjam. A szert úgy állítottam elő, hogy a magammal hozott pasztillákat forralt vízben glicerinnel és abs. alkohollal feloldottam, azután pedig a vizeletszűrő tölcserén megsűrtem. Így 3%-os oldatból vettem $\frac{1}{2} - \frac{3}{4} \text{ cm}^3$ -t.

A július hóban is csak minden másnap éltem a méreggel. Ily módon teljesen kielégített, és elég könnyen végezhettem el sok munkámat, amit különben nem bírtam volna. Voltak betegek, akik idegessé tettek. Pl. Kovácsné hasi faradizálása éppen az asszony túlzott szemérmessége, öregkora, kedvessége, süketsége miatt. Mindenáron igen [...] reggeli előtt vettem az első adagokat 0,01 M alakjában. Ezzel a felöltözés, munka megkezdése a legkínosabb, sőt borzalmas aktusokká változtak. Így a délelőtt *depresszió* sokkal nagyobb volt, mint bármikor. Azután úgy rendeztem a dolgokat, hogy egész estig vagy késő délutánig nem fecskendeztem, de itthon, vacsora után, rövid időközökben még 2, sőt 3 adagot is alkalmaztam. A mai dosis nagyságát tisztán mai influenzás állapotom indokolja, mert míg az előző napokban 0,03-0,04 M-et vettem, ma 0,045 P és 0,013 M-re volt szükség. Mit csináljak. Ez a hét az utolsó, amelyhez minden reményemet fűzöm.

Január 31. Egymás után számolok be a véres kudarcokról, amelyet saját magammal való ütközeteimben szenvedtem. A szerencse még így sem akar kedvezni nekem. A hét elég jól indult 0,044 és 0,046-os napi adagokkal, amelyeket 3- és 4-felé osztottam el, de tegnap és ma ismét belejutottam abba az iszonyú circulus vitiosusba, amely a legszégyenletesebb önvád-lások forrása. Ilyenkor mindig onnan ered a baj, hogy nincs erőm bevárni a délelőtti defecatiót. Mert ha ez sikerült, és a bélből újra felszívódó M-mennyiség távozott, akkor mindig jelentkezik egy egész napos és kellemes M-éhség, mely a rendes adaggal csillapítható. Ha ellenben reggel még ágyban, vagy székelés előtt megtörténik az első bűn, akkor az adag rendesen nem érvényesül, nem is okoz euphoriát, a tetejében a székelés is elmarad (ebéd után csak nagy kínnal tudok valamit napvilágra hozni), és a végbélből újra felszívódó méreg teszi *kétségbeesetté* a délelőttöt. Vétkezni is és ártani, és még nem is élvezni - ez a keserves gondolat üldöz ilyenkor, és sokszor ha pisztoly volna a közelben, egy mp alatt szétrobbantanám ilyenkor a fejemet. Ehelyett azonban mit teszek?... Rendesen még idő előtt, 3-4 órával az első adag után veszem a másodikat. Ez rendesen 20-30 percig tartó euphoriát ad, azután ismét jó a legszánalmasabb, legnyomorultabb közérzés, amelyben: 1.) Minden emberi cselekedet iparkodás, szorgalom, munka kinevetni- és gyűlölnivalónak tűnik fel. 2.) Minden beszéd fárasztó és buta. 3.) Minden terv kivihetetlen és rettenetes. 4.) Minden nagyszerű, szép és nemes elérhetetlen és céltalan.

Ilyenkor szívom egyik cigarettát a másik után, míg azután az ízét sem érzem többé a füstnek. Eszem a narancsokat, míg bele nem unok. Undorral zongorázom. Megmosdom. Olgához megyek. Az életet tűrhetetlennek találom. Igyekszem őt mulattatni, de hiányzik belőlem az igazi szexuális érdeklődés, tehát csakhamar nagyon unom magam nála. Miután a szexuális érdeklődés majdnem nulla, és tudom, hogy miért - tehát erővel *túlzom* azt, folyton ölelem, csókolom, és ha kell, ha nem, forszírozom a coitust, amely szégyenletes félerectióban folyik le, és részéről 2-3, részemről 1 ejaculatiót eredményez. Utána legjobban szeretnék eljönni, hogy tehát elviselhetővé tegyem ottmaradásomat, újra 0,02-0,03 g-mot helyezek el undorral a WC-ben. Este, vacsora után ismét 0,02, majd 0,01 és újra 0,01 következik. Ez utóbbi azon ürüggyel, hogy ez már a holnapi napba számít.

Mérhetetlenül undok, megvetni való élet ez. Oly undok, gyenge és szánalmas vagyok, hogy valósággal csodálkoznom kell Olgán, hogy még szeret, és nem csal meg. Hogy nem undorodik még végképp gyenge, fátyolozott hangomtól, folytonos tükörbe való nézegetésememtől (amely az egészségcomplex természetes reflexmozgása), cinikus és töpörödött penisemtől, ványadt pofámtól, szellemtelen beszédemtől, impotens, munka nélküli életemtől, gyanús egzisztenciámtól, szemérmertlenségemtől, amellyel mindennap elég hosszú időre a WC-re vonulok, butaságomtól. Azt hiszem, büdös is vagyok, mert a szaglásom romlott lévén, sem a rosszul kitörölt seggemnek, se az odvas szájamnak a szagát nem érezhetem.

Ma pedig erős voltam. Reggel szépen öltözni kezdtem méreg nélkül. Dolgoztam. Egész 1-ig semmit se vettem. Mikor az átkos PVZ-hez akartam nyúlni, mindig eszembe hoztam, hogy Pista bácsi 68 éves, és még hetenként coitál. Tehát nekem is biztos reményem van rá, hogy 60 éves koromig aktív férfi leszek. Istenem, még 34 év, mennyi élvezet, mennyi jó nap, mennyi könyv, mennyi szép eszme, mennyi táj, szag, tej, cigaretta, virág, vagyon, pénz, dicsőség, zene, gyermek, boldogság, újságolvasás, az élet teljessége, még 34 évi élet, élet, amelynek minden napja többet ér, mint ez az álgyönyörrel és valódi, keserves szenvedésekkel telített élet, amely csak 5 évre van tervezve, de amelyből 100 év se ér fel ennek a 34-nek a reális, igazi élvezeteivel.

Szóval ezen az alapon kilátásom volt, hogy a mai napot sikeresen végzem, csak este és ágyban veszem be a nap egyetlen adagját.

Mi történik. Bözsi, aki ebédre ígerte magát, késik. Nem szívesen vártam, de ha már jön, jöjjön rendesen. Mit bontja meg a rendet az elbizakodott taknyos-szegény! Kis jasszlány. Jó, míg jön, komponálok. Leülök a Naplegenda mellé, amelyet tegnap kezdtem, és hogy jobban élvezzem, és *tovább tudjak menni* az expozíció megkonstruálásával, veszek 0,02 P-t 4% oldatban. Mindez egészen jó volt, de csakhamar megbántam, mert szellemem élénksége elveszett. O-nál újabb kellemetlenség. Gardy Aranka cselédje és kislánya ott voltak, a fürdőszobába vittem tehát a lányt, mert hamar túl akartam esni a +-on, hogy az újabb P-dagot beadhassam. O. rettegett, akadékoskodott, alig volt élvezetem, 7 órakor eljöttem, azzal az ürüggyel, hogy a-ba megyek. Útközben azonban 4% M-oldatot csináltattam. Még vacsora előtt itthon 0,03 M-et helyeztem el. Irkáltam, apró-cseprő számításokat, tervezgetéseket a jövő hónapra, öncsaló, ostoba kis listák ezek, életem hitvány voltának ragyogóan komikus bizonyítványai. Közben bejő Póli ágyazni. Nekiugrok. Akarom látni experimentumképpen, *hogyan viselkedik az ágyra döntve, alattam*. Megszúrom magam egy gombostűjében. Ő vörös, liheg a vágytól, de a hajamba kapaszkodik, a professzort emlegeti, és kiált. Abbahagyom - kilépek, a folyosón Mariska leselkedik. Elmondja - újabb kellemetlenség, hogy Vajda kórrajzának gépírásával még mindig nincsen készen, mert egy helyen kétsége volt a beszúrára vonatkozólag. - Megvacsorázom, de a küzdelemben elveszett a méreg langyos, egyenletes hatása. Utána újabb 0,03 M két adagban (0,015) 10 percnyi intervallummal. Naplóírás, elkeseredés. Undorérzés.

A holnapi nap programja. Semmi „M”. Semmi pótszex. Semmi alkohol. *Semmi nicotin*. Csinos szenvedésekre van kilátás, de mindegy. Most már szenvedj, kutya, ronda, szemét ember, szenvedj, és rágd a falat. Éjjelre, de csak 12 után, engedélyezve van 0,03 P subcutan.

Édesanyám halála napjára, febr. 6-ára *teljesen szabad leszek. Utolsó injectio február 5-én*. A legutolsó az életben.

Mérleg 1913. januárról:

Kerestem: 260 koronát.

Költöttem: 390 koronát.

Coitus: 45-ször.

Olga élvezett: 58-szor.

Vele való életemben coitus történt eddig 424 - és pedig végbement 345 nap alatt, ami annyit mond, hogy naponta 1,268 coitus történt ezen 345 nap alatt. (1911. szeptember 15.-1912. január 31-jéig, leszámítva a nyári 100 napos távollétet, a 20 vasárnapot és Frédi betegsége idejéből 30 napot (tulajdonképpen 42), amikor nem találkozhattunk, s így más nővel voltam kénytelen élni. (Óriási bánatomra.)

Elhasznált

M: 170 centigramm

átlag naponta tehát

5,6 cg=0,056

1913. február 6.

Mosolyogva olvasom az utolsó, elkeseredett naplójegyzeteket. Tulajdonképpen igen komoly dolog, ami bennük van. Kétségbeesett küszködés, erőlködés a méregtől való megszabadulás érdekében.

Ezt a másnapot természetesen *nem* sikerült méregmentesen átélni, de az eredmény mégis igen szép volt. Délben vettem 0,02 P-t, és este 0,03 M-et. Alig dohányoztam. A következő napon azonban 0,08, majd február 4-én 0,16 g-ra mentem fel. Ez utóbbit menti, hogy belőle 6 P volt. Ez idő alatt a depresszió állandóan üldözött, a legkeservesebb érzéseket éltem át. Szexuális érdeklődésem a nullára süllyedt le, és közeli korai megrokkánásomra gondoltam. Tegnap azonban megembereltem magam. Ti. egy szerencsés körülmény jött közbe. Éjjel változott az idő. A fagyból enyhe, tavaszi, ködös, de jó szagú állapotba ment át az atmoszféra. Nem tudtam aludni. Bár a napi adag 0,10 volt, éjjel egymás után vettem 0,02-0,02-0,02 adagokat 2 és 3 között, hogy aludni tudjak. Hiába volt minden, félálomban, bódultan fetrengtem az ágyamban. Ma is az a véleményem, hogy az álmatlanság igazi oka az időváltozás volt. De ez lett okozójává azután a szerencsés másnapnak is. Ti. bár csak keveset aludtam 12-2, 5-9 igen frissnek éreztem magam, fürödtem, hánytam, és egészen este $\frac{1}{2}$ 8-ig semmit se vettem. Ekkor 1 órán belül kétszer 0,02 P-t fecskendeztem 3%-os oldatban. Határozottan *rosszabbította* az állapotot. Így azután éjfél után ismét 0,04 P-t helyeztem el. Az éjszaka nem volt valami kitűnő, $\frac{1}{2}$ 3-tól $\frac{1}{2}$ 11-ig aludtam. Ma ismét *hősiesen* viseltem magam, bár az ébredés sokkal rosszabb volt. Hányás, fürdés segítettek. Most látom tisztán, hogy miért nem sikerültek az őszi elvonási próbák, amelyek ugyan nem voltak komolyak, de mégis *szerencsés esetben* hozhattak volna sikert, mert a hányást mellőzhetőnek véltem, holott enélkül hiábavaló minden fáradság. Reggelre ti. a kiválasztott méreg a gyomorban gyűlik össze, ha el nem távolítjuk szépen, újra felszívódik, és ekkor nem narkotizál, hanem - aránylag kis adag lévén - az éhséget csak fokozza. Ugyanez a hibája a Pantoponnak is. Tehát szabályul lehet felállítani, hogy a fájdalom nélküli elvonásnál leghelyesebb elv:

- 1.) Napi egy adag, amely azonban legalább 20 órára nyugalmat teremtsen, azaz a legközelebbi éhezés legfeljebb 4 óráig tartson. (Éhezés akkor áll be, ha megindul a salivatio, és beáll a gyomor hypersesthesiája.)
- 2.) A napi *egy adag* legalább $\frac{2}{4}$ része legyen kezdetben a napi összdózisnak.
- 3.) Reggel még az elvonás után is napokig hánytatás.
- 4.) Az elvonás megkezdésével Assycodile-kúrát; mindig ebéd után adandó az adag subcutan.

Hősiességemnek meg is volt a jutalma. Délután Olgával feledhetetlen örömeket éltünk át. A coitus equinus olyan maró és szent gyönyört adott, amire alig emlékszem. $\frac{1}{2}$ órán belül még egy - Cleopatra és Antonius pozíciójában. Királyi élvezet volt ez is. A ++-ok után vett 0,03 P (3%) semmit se elégített ki, sőt az éhséget fokozta. Ezért hazajövet, mert a kis mamát hazakísértem, 3%-os M-phiolákat vásároltam, és ezekből egy 0,02 M-adaggal ajándékoztam meg magam. Most azt hiszem, eltaláltam, jó lesz az éjszakám, és az ébredés is. Holnapi terv *délután* 6 órakor 0,02 P, és ágybafekvéskor 0,01 M.

Az utolsó napok eszerint így festenek:

Február 4. - 0,10 M

Február 5. - 0,02 M+0,08 P=0,10

Február 6. - 0,07 P+0,02 M=0,9

A holnapi nap tehát: 0,05

Szombat: 0,03

Vasárnap: 0,02 P

Hétfőre pedig: *szabadság*.

1913. Február 7.

A mai nap sikeres és szép eredménnyel vitte előre az *ügyet*. Hányás, fürdés és székelés után 0,02 M-et adtam. Azután estefelé ismét 0,015 M-et. Így értem el ma a tegnapi 0,09 után 0,035-öt. Természetesen a AyAyAyt is este betartottam. + nem volt, de holnap annál jobb lesz.

1913. Március 12.

Gyalázatos kudarcok. Kudarcok. Nem tudtam végrehajtani a tervem. S most, amikor Sándor (akit pleuritisével minden támogatás nélkül csaknem az öngyilkosságba engedtem rút nem-törődömségem révén), Gyula sírva és káromkodva és kétségbeesetten kérnek, amikor Olga sóhajtva, halkán, panaszkodva, aggódva zokog a fülemben: „És fiam, te azt jobban szereted, mint engem!” - most nehezebb munka előtt állok, mint valaha. Mert az utolsó héten 0,22-0,36 g-ra szökött fel az adagom. Oly horribilis mennyiség ez, amely sokszorosán felülmúlja az eddigi legnagyobb adagokat. És mégis sokkal inkább, mint valaha, hozzá kell fognom végleg, és visszavonhatatlanul, mert ha 20-ig nincs eredmény, teljes eredmény, akkor már csak a *zárt intézetbeni* elvonás marad számomra, ami klinikai existenciám teljes elvesztését vonná maga után.

Tehát holnap a legutolsó próba, amely élet-halálra megy.

- 1.) Csak arra kell gondolnom, mily simán ment az 1911. decemberi elvonás, holott akkor a sikerben nagyon is kételkedtem, míg most tudom, hogy *nem vállalkozom lehetetlenre*.
- 2.) Gondolj József, szegény Olga kétségbeesésére, és rettegő, esdő tekintetére.
- 3.) Gondolj rá, mily örömteli, nagyszerű napok fognak következni, épp mint akkor (1911. XII-1912.)
- 4.) Gondolj rá, mily szép lesz visszatérni az életbe, dolgozni, örülni mindennek, élni, *való életet*.
- 5.) Gondolj rá, hogy 68 évig kell élned, mint Pista bácsinak, aki most is +-él.
- 6.) Gondolj rá, hogy micsoda hatalmas szellemi fejlődés várható a Mansfeld-féle terv értelmében.
- 7.) Gondolj a vidám, szép Casanova-reggelekre és óriási sonkavacsorákra.
- 8.) Gondolj a jövődre, amelyet teljesen semmivé tehetsz, vagy nagyszerűvé, gyönyörűvé építesz ki.-

JEGYZETEK D.-NEK

- 1.) Hangsúlyozom, hogy mindig szadista férfi voltam, és sohase féltékeny. O.-val szemben is így indítottam, és uralkodtam felette, de az M^o és a féltékenység elgyengített, s ő azután vérszemet kapott, és felülkerekedett.
- 2.) Hosszan, sok részlettel kell leírni az első M^o-injección, és az *azzal kapcsolt félelmet*, később pedig a kis M^o-adagok öntudatos, vabanque-szerű, állandó és sikeres használatát.
- 3.) Hangsúlyozandó a degenerált születés. Illúziók a megholt anyára. A fiú *ragaszkodik* az apához, azonban bizonyos okok állandó félreértéseket szülnek.

4.) Hangsúlyozandó a *túl nagy* ambíció, amely hirtelen törik le.

5.) Az a tény, hogy nincs diadalmasabb, szebb dolog, mint ifjú segédorvosnak lenni, fürdön, ahol 4-5 nő rajong az emberért, emellett jól élni (Tátra), pezsgőzni, kirándulni Csorbóra. Morfiumot is fecskendezni néha halmozott coitusok után, stb. stb.

6.) Részletesen lefestendők a fürdőre utazás, bepakolás, remények, érkezés, hangulatváltozások.

Az Andor tragédiája önmagában van. Itt azonban sok dolog jön össze:

a) a fiút elhagyta az apa.

b) a finak.

ÁLTALÁNOS MEGJEGYZÉSEK

Nem azért *ítélem el* feleségemet, hogy sokszor megcsalt, és végül mástól gyermeket szült (*módja lett volna* a magzattól megszabadulni - mint máskor, kb. 8-szor tette). Természettudós és bölcsész vagyok. Tehát a hús és a vágy jogait meg tudom érteni. Ismerem az emberi természetet, hogy bármily jól és boldogok vagyunk - az örömből minél többet óhajtunk.

Ellenben *megbocsáthatatlan* dolgok a következők:

1.) *Az esküvő előtt* azt mondta (másoknak), vagy elveszem, vagy megöl engem. Ehhez szajhának nincs joga, csak szerelmes nőnek, aki *egy férfiért* él-hal.

2.) A házasság első heteit megkeserítette folytonos kínzásaival, melynek célja *csak a figyelem elterelése volt*, mert akkor is mástól volt teherben.

3.) Tudta magáról, hogy hűtlen természet, s látta a szanatóriumban, hogy mennyire szenvedek ennek a sejtelve miatt, *mégse egyezett* a válásba.

4.) Megakadályozta, hogy Szabadkán telepedjek le (ahol a legjobb existenciám lett volna) - mert Pestre akart menni. (Nem akart a családom ellenőrzése alatt lenni.)

5.) Elidegenített öcsémtől.

6.) Mikor észrevette testi és szellemi hanyatlásomat, nem vitt orvoshoz, *nem mozgatott meg minden követ*, hogy segítsen rajtam, hanem hagyott, hogy menjek a pusztulásba. Én nem láttam magam, nem figyelhettem magam. - Neki kellett látni. Neki lett volna (és családjának) kötelessége, de mind tették magukat, hogy észre nem vesznek semmit rajtam. (S ezt akkor én el is hittem.)

7) Meggyalázott, mert utóbb mindenkivel összeadta magát, és *alig titkolta* ocsmány szajhaságát.

8) Regőczen a legerősebb, legkimerítőbb munkára hajtott, üzött, kényszerített, holott tudta már, mi a bajom (az orvosi rendelet is kíméletes életmódot parancsolt), elhitette velem, hogy képzelt beteg vagyok, és én dolgoztam rogyásig. (Spanyolbetegség közben kényszerített, hogy felkeljek, és tanyára menjek.)

9) Engedte, hogy berendezkedjünk, hogy a jövő ábrándjainak átadjam magam, amikor ő már tudta, hogy micsoda rémes katastrophát készít nekem. Ismerve engem: neki kötelessége lett volna: bármily módon a szülés előtt elválni. Ő tudta volna a módját, hogy lehetett volna ez nálam keresztülvinni, mert akkor még lehetett volna.

10.) *Engedte*, hogy a gyermek-ügyben kutassak, ide-oda járjak, nevetségessé tegyem magam (amikor becsületes ember létemre *biztos adatokat* kerestem, nem akarván kidobni egy nőt a gyanú alapján), hurcolt ide-oda, megőrijtett mindenféle rémes machinációkkal, utaztatott Szabadkára, Bajára stb. stb. Tönkretette munkakedvemet, az életben való örömet, híremet. Addig senki se sejtette, hogy morfinista vagyok. A végén az egész megye arról beszélt, hogy *megőrültem*. És valóban a bolondokházába juttatott.

11.) Amikor hazaszöktem - igen zavart volt, nem szívesen fogadott. *Még azon az éjjel kétszer is halkán kopogtak a hálószobaablakon*. Azt hiszem, a süket patikus volt az ő legújabb barátja, akivel azért kezdett ki, mert vőlegény volt. Ez izgatta őt.

12.) Mindjárt másnap mindent elkövetett, hogy felizgasson. A kisgyereket - állandóan kis szeretőmnek nevezte. A haját úgy fésülte, mint a gyanúsított apa viseli. *Családomat szidta*, hogy az ő pénzét (az én keresetemet), amit apámnak odaadtam megőrzés végett - ellopják.

13.) A legborzasztóbb azonban ez volt. A cselédet kérdezem, hogy mikor vette ő észre, hogy rossz lett a járásom. A lány azt feleli. *Csak az utolsó időben*. Erre ő nekem támad, és veszekszik, hogy miért kérdezősködöm a cselédtől. Láttam, hogy bűnösnek érzi magát ebben, és nem akarja, hogy tovább fűzzem a gondolatot. Hogy micsoda alávaló, piszok nő az, aki észreveszi férje *tabesét*, *nem szól, hanem tovább bosszantja: öli, hogy a bajt súlyosbítsa*.

DESIRÉNEK

Nagyon fáj nekem az is, hogy a nő mint orvoshoz is hálátlan volt hozzám. Én gyógyítottam ki a tbc-ből. Évekig lázas volt délután. Óvtam, tanítottam, TK-val kezeltem, s amikor jól lett, amikor mindig forró teste jó hűvös, finom lett, válla (amelyet a csúcshurut lehúzott volt) kiegyenesedett, akkor - másfelé nézett.

1.) 1918 őszen gyanakodtam, de semmit biztosan nem tudtam. Hittem és vártam, hogy a gyerek az enyém. (Hiszen a tankönyv szerint is a m^o-istának lehet gyereke.)

2.) Amikor a gyereket megnéztem, a legboldogabb ember voltam, és elhatároztam, hogy kigyógyulok.

3.) December 15-étől gyanakodni kezdtem.

4.) December 26-án maga Olga mondta el egy álmát, amellyel hűtlenségét bevallotta. Ő tudta, mit jelent ez az álom, bár mindig *úgy tett, mintha nem érdekelne* a freudizmus, és ostobaságnak jelentette ki. (Így lassan leszoktam, hogy őt alaposan figyeljem, ami különben is férjnek igen terhes, és az önérzetem is tiltakozik ellene.)

5.) Januárban, februárban kutattam. Ő ordítva hangoztatta ártatlanságát, de csak azért, hogy megőrijtsen, és további esztelen kutatásokra buzdítson. A gyerek bal szeme bandzsi - tehát én mindenáron szerettem volna az idegen apát kizárni, és magamat megnyugtatni.

6.) Nem lehetett. Amikor megnyugodtam a cseléddel adatta a fülembe, hogy „X.Y. *nem* hasonlít a gyerekhez, hiszen olyan nagy haja van, *mint a paróka*”.

7.) Máskor is megnéztem tehát X.-t, és akkor láttam, hogy a fejalkat ugyanaz. De még mindig nem vettem ki a szándékot, hogy mit akar O. (Azt akarta, hogy X.-t én kényszerítsem, hogy *őt elvegye*.)

- 8.) Egyelőre meg akart örjíteni. Úgy tett mindig, mintha dugdosni akarna valamit előlem, s meg akarna mérgezni. *Ha otthon voltam*, folyton ki-be járt a szobákban, és szekrényeiben rakosgatott, és amikor beléptem, becsukta a szekrényt. Én azután feltúrtam mindent, és semmit se találtam. Tudta, hogy ez a keresés *izgat, pusztít*. Levestálalásnál babrált tányérom felett. Ma már tudom, azt *akarta*, hogy higgyem, hogy mérgez, és féjlek tőle, és megőrüljek. Ugyanilyen célból 6-8 kis üveget tartott üresen a konyhában a polcokon. *Hogy ezeket megtaláljam* és gyanakodjak, izguljak.
- 9.) A cseléd ki volt tanítva, hogy ha ránézek, lesüsse a szemét. Holott a bűnös nő is, *ha akarja*, nyugodtan kiállja a férfi tekintetét.
- 10.) A rokonságtól hazajövet nem akarta még egyszer megnézni X.-et. Te csak nézd meg, mondta O. Győződj meg már végképp, hogy vádad alaptalan. Nem akartam menni, az ép eszemet féltettem. Erre ő hangsúlyozza, hogy ha bemennék, öltözzek fel rendesen, ő is felöltözik. *A bársonyruhát készítette elő*. Ezzel beadta a fejembe, hogy tetszeni akar, tehát így szóltam: *bemegyünk*.
- 11.) Még mindig *kétkelkedtem*, ezután is, mert ő ismételten ordítva bizonygatta, hogy ártatlan. Ez volt a *legiszonyúbb, legrémesebb* gonoszság. Ezzel örjített meg, mert jószágomat, apasági vágyamat és szerelmemet használta ki *aljasul*.
- 12.) Addig vitt szüleim nyakára, mit tudta, hogy apámat anyám rábeszéli, hogy kórházba vitessen. Ezzel tisztán számított. Itthon úgy tett, mintha az M^o-elvonás eredménye ki nem elégítené, ezzel ingerlékennyé tett, nemileg is, ezután még izgékonyabb lettem, s azután csínálták a ravasz eldugásokat, hecceléseket (szajha cselédjével). Én azt hittem, *gyógyulásomat akarja*, és újra mentem vele apámhoz, mint a bolond.
- 13.) A kórházba úgy mentem be, hogy *egészen egészséges leszek*, és a gyermek-ügyet majd azután tisztázom. Ekkor jöttem rá lassan a következőkre:
- 14.) O. sohase szeretett.
- 15.) Egy példátlan gonosz, rossz nő volt.
- 16.) Itt olvastam, hogy ez a morfinisták típusos sorsa, szajhák vétetik el magukat velök.
- 17.) Hogy mindössze legfeljebb egyszer volt tőlem teherben. Először ravasz módon kipróbálta, gyanakszom-e. A menses elmaradását jelentette, és én chinint adtam neki kétszer is. Ekkor jelentette, hogy megjött a baj. (Holott ő tudta, nem is gravid.)
- 18.) Hogy mindent a saját javára és az én pusztításomra rendezett el. Tehát ezért nem tiltakozott *érdemlegesen* soha az én morfinizmusom ellen.
- 19.) Bámulatosan adta kifelé a finom úrinőt, aki inkább jókedvű, temperamentumos, mint kacér.
- 20.) Mindenre ott jöttem rá, rémes 30 álmatlan éjjelen, miközben égett a fejem, mint a parázs, és állandó légszomjtól lihegtem. *Iszonyatos volt!*
- 21.) Azután jöttem rá, hogy halálos beteg vagyok, és *nincs segítség*.

.oOo.